

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Τὸ φάντασμα τοῦ
μεθονυνυκτίου

ΚΟΥΚ-
ΑΚΗΣ

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ : Η ΛΕΞΙΣ ΗΡΩΑΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ.

3

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΔΡΧ.

2

Ο αστυνομικός Πατέρας του "Αρη και ο γκάνγκστερ Πατέρας της Δανάης μονομάχησαν μέχρι θανάτου.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΦΑΓΑΣ, ΝΤΕΜΠΕΛΗΣ
Κ' ΕΞΥΠΝΟΣ

.....
'Η μεγαλόσωμη και τερατόμορφη γρηά, αρπάζει με τὰ δύο της χέρια ἀπὸ τοὺς λαιμούς τὸν "Αρη καὶ τὴ Δανάη...

Βγαίνει ἀργὰ ἀπὸ τὴν τραγι-

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

κή αἴθουσα πὺν εἶχε γίνεи τὸ φοβερό μακελειό...

Προχωρεῖ στοὺς ἀτέλειωτους ὑπόγειους διαδρόμους τοῦ στοιχειωμένου Μαύρου Πύργου...

Φθάνει καὶ μπαίνει σ' ἓνα πα-

ράξενο έργαστήριο. Παρατάει κάτω τὰ δυὸ Παιδιά που ἔχουν χάσει κάθε ἱκανότητα ἀντιδράσεως... Τὰ ραντίζει μὲ τὸ μαγικὸ ὕγρὸ ἐνὸς μαύρου μπουκαλιοῦ.

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς καὶ ἡ συντρόφισσά του, ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ μικραίνουν... Ὡσπου φθάνουν νὰ γίνουν ἀκόμα πιὸ μικροὶ κι ἀπὸ νάνοι. Τὸ μπόι τους δὲν ξεπερνάει τώρα τοὺς σαράντα πόντους...

Ἡ τρομακτικὴ Στρίγγλα παίρνει ἓνα διάφανο γυάλινο βάζο, σὰν αὐτὰ που συντηροῦν τὰ χρυσόψαρα. Τὸ γεμίζει νερό. Καὶ πετάει μέσα τὰ δυὸ μικροσκοπικὰ τώρα Παιδιά...

Ὁ "Ἀρης καὶ ἡ Δανάη νοιώθουν νὰ πνίγονται. Ἐνῶ ἐκεῖνη καυχάζεται:

— Χά, χά, χά!... Μὴ φοβόσαστε, ψαράκια μου! Δὲν θὰ σὰς ἀφήσω νὰ πνιγῆτε!... Μέχρι τὰ βαθειὰ γερόματά σας θὰ χαροπολεύετε μέσα στὸ νερὸ αὐτῆς τῆς γυάλας! Χά, χά, χά!...

Ὁμως ξαφνικά, δυνατός πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑπόγειου Ἐργαστηρίου. Ταυτόχρονα τὸ βάζο μὲ τοὺς δυὸ μικροσκοπικοὺς ἥρωές μας γίνεται θρύψαλλα!...

Ἡ γιγαντόσωμη Μάγισσα βγάζει ξεφωνητὸ τρῶμου καὶ φρίκης:

— Βηήθειαααα!...

Ἡ φοβερὴ καὶ τρομερὴ περιπέτεια τοῦ στοιχειωμένου «Μαύρου Πύργου» δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμα!...

Παράξενα, μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητα γεγονότα καὶ φαινόμενα, ἔχουν φέρεи τοὺς... τρισήμισι ἥρωές μας σὲ τραγικὸ ἀδιέξοδο...

Ἄλλὰ ποιοὶ νάναι αὐτοί;

"Ἀς ἀναλάβουμε, λοιπόν, νὰ τοὺς συστήσωμε — μὲ λίγα λόγια — σ' ἐκείνους που ρὲν ἔτυχε ἀκόμα νὰ τοὺς γνωρίσουν:

Οἱ πρῶτοι δυὸ εἶναι γνήσια Ἑλληνόπουλα, γεννημένα καὶ μεγαλωμένα στὴν Ἀμερική:

Ὁ "Ἀρης! Ἐνα περήφανο, ὁμορφ, γεροδεμένο καὶ σοβαρὸ παλικάρι, μὲ ψυχὴ εὐγενικὴ καὶ ἀτρόμητη καρδιά!... Γιὸς ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ δυναμικοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς "Εφ Μπὴ "Αἰ, ποὺ δὲν ζῇ, ἀλλοίμονο, πιά!...

Καὶ ἡ Δανάη! Μιὰ πανέμορφη μελαχροινὴ κοπέλλα, γεμάτη θάρρος καὶ αἰσιοδοξία στὴ ζωὴ. Ὁμως ἐλαφρὰ ἀφελὴς καὶ βαρεῖα ἐπιπόλαια στὶς σκέψεις καὶ τὶς πράξεις της. Κόρη ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ φοβεροὺς κ' ἐπικίνδυνους κακοποιούς τῆς Ἀμερικής. Ποὺ κι αὐτὸς δὲν ζῇ πιά!

Ὁ ἀστυνομικὸς πατέρας τοῦ "Ἀρη καὶ ὁ κακοποιὸς πατέρας τῆς Δανάης ἦταν δυὸ ἄσπονδοι ἐχθροί. Ὁ πρῶτος ζητοῦσε νὰ στείλῃ τὸν δεῦτερο στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Κι ὁ δεῦτερος νὰ στείλῃ τὸν πρῶτο στὸ Νεκροτομεῖο!...

Ὡσπου κάποτε συναντήθηκαν κόπου, ἐντελῶς μόνοι. Κ' οἱ δυὸ συμπατριῶτες ἀναγκάστηκαν νὰ μονομαχήσουν μέχρι θανάτου...

Ὁμως, κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες — ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ

Νόμου κι ό εκπρόσωπος τής Πα-
ρανομίας — δέν βγήκε νικητής!

Τό τέλος τής μονομαχίας ή-
ταν νά σωριαστούν κ' οί δυό
τους κάτω, νεκροί! Ό ένας άν-
τίπαλος κατάφερε νά σκοτώσῃ
τόν άλλον.

Στίς ἀνακρίσεις πού έπακο-
λούθησαν, τά δυό όρφανά παι-
διά γνωρίστηκαν μεταξύ τους.
Καί μιιά άγνωστη δύναμι θέλη-
σε νά σμίξουν οί ψυχές κ' οί
καρδιές τους!...

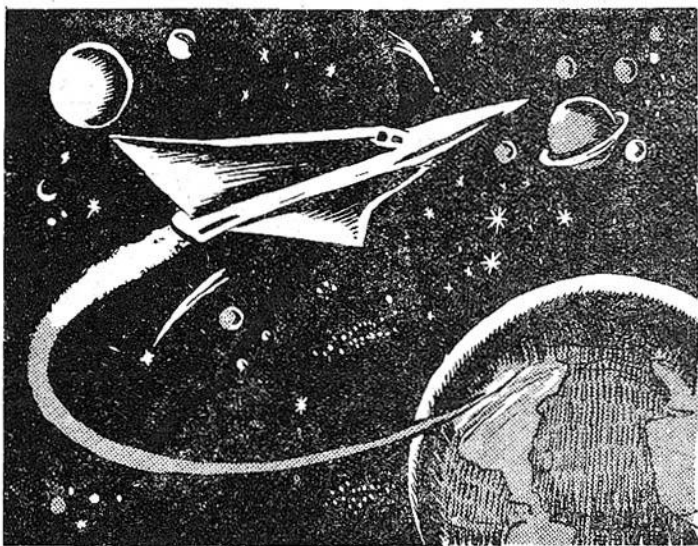
Άπό τότε γίναν άχώριστοι
φίλοι! Άγαπημένοι άδελφία!
Ταιριασμένοι σύντροφοι! Καί
ίσως άργότερα ό δεσμός τους
αύτός νά στενέψῃ ακόμῃ περισ-

σότερο: Νά γίνουν κάτι παρα-
πάνω άπό φίλοι, άδελφία καί
σύντροφοι!...

Τρίτος ήρώας μας είναι ό
κωμικοτραγικός καί άπερίγρα-
πτος Φαντεκέξ (*), ή Τζων-
τζών!

Ένας κοντόχοντρος Άμερι-
κανός — συνομήλικος τοῦ Άρη
— μέ δυσανάλογα μεγάλο κε-
φάλι, φουσκωτό στομάχι, φαρ-

(*) Τό όνομα Φαντεκέξ έχει
γίνει άπό τίς πρώτες
συλλαβές τών τριών λέ-
ξεων: Φαγάς, Ντεμπέλης
κ' έξυπνος!

Μέ τό «Νέο Μέταλλο» θά μπορούν νά κατασκευάζονται
Διαστημόπλοια πού νά ταξιδεύουν άνετα στό Άπειρον.

δειές ἀρβύλλες καὶ στενὰ μυο-
λά!...

Ἔχει τρία μεγάλα προσόντα
γιὰ νὰ πετύχῃ στὴ Ζωή, ὅπως
καυχιέται νὰ λέῃ: Εἶναι φαγός,
ντεμπέλης κ' ἔξυπνος!

Ὅμως εἶναι ἀκόμα καὶ ἀτρό-
μητος, ψυχραίμος, ἀποφασιστι-
κὸς καὶ... ἀνίκανος νὰ κάνῃ
κάτι!

Μὲ ἄλλο λόγια, ὁ Φαντεκέξ,
ἔχει κι ἄλλα τρία προσόντα:
Δὲν φοβάται κανέναν! Δὲν ξα-
φνιάζεται ποτέ! Τολμᾷ τὰ
πάντα. Καὶ δὲν καταφέρνει τί-
ποτα!...

Ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ἡρώ-
ων μας λείπει ἀκόμα καὶ ὁ «μι-
σὸς» ποὺ ἀναφέραμε.

Αὐτὸς εἶναι ὁ περίφημος Πι-
τσικόκος, ἡ Τεντυμπόας, ὅπως
τὸν λέει χαϊδευτικὰ ὁ Φαντεκέξ.
Ἕνα μικροσκοπικὸ τετραπέρατο
καὶ σκανταλιάρικο πιθηκάκι,
ποὺ ἔχει γίνῃ ἀχώριστος καὶ
πολύτιμος σύντροφος τῶν τριῶν
Παιδιῶν.

Τέλος πρέπει νὰ σημειώσου-
με πὼς τὸ παρατσούκλι «Μι-
κρὸς Φαντομάς» ἔχει δοθῇ στὸν
Νᾶρη γιὰ τὶς ἀπίστευτες μετα-
μορφώσεις ποὺ καταφέρνει νὰ
κάνῃ στὸν ἑαυτό του!

Καὶ τώρα, ἂς ρίξουμε μιὰ
ματιὰ στὸν τρομακτικὸ «Μαῦρο
Πύργο». (*)

(*) Διάβασε τὰ δυὸ προηγού-
μενα τεύχη τοῦ «Μικροῦ
Φαντομά» μὲ τοὺς τί-
τλους: «Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»
καὶ «Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕ-
ΤΕΥΕΙ!»,

Μέσα σ' αὐτὸν ζῇ ἕνας ἔκφυ-
λος καὶ μισότρελλος νέος καὶ
ώραῖος Ἄνδρας: Ὁ Ντάβ Χάρ-
μαν, ὅπως εἶναι τὸ πραγματικὸ
ὄνομά του...

Αὐτός, μεταμφιεσμένος σὲ φο-
βερὸ Δράκουλα, παρασύρει ἐκεῖ
τ' ἀνύποπτα θύματά του. Καὶ
δείχνει, ἀλλοίμονο, σ' αὐτὰ ὅλο
τὸν ἐγκληματικὸ σαδισμό τῆς
μαύρης καὶ κολασμένης του ψυ-
χῆς!

Ὅμως, παρ' ὅλα τούτα τὰ
βίτσια του, ὁ Ντάβ Χάρμαν,
δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ μιὰ ἀπί-
θανη ἐπιστημονικὴ μεγαλοφυΐα!
Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους
ἀτομικοὺς καὶ πυρηνικοὺς ἐπι-
στήμονες τῆς Ἀμερικῆς!

Πολλὲς ἀπὸ τὶς «φιλάνθρω-
πες» ἐφευρέσεις του, ἔχουν πρα-
γματοποιηθῇ ἤδη. Καὶ περιμέ-
νουν τὴν ἔκρηξι Πολέμου γιὰ νὰ
σκορπίσουν στὸν Κόσμο τὸν ὀ-
λεθρο, τὴ συμφορὰ καὶ τὸ χυ-
μὸ.

Τελευταῖα ἔχει ἐπινοήσῃ κι
ἄλλα μέσα γιὰ τὴν κατάκτησι
τοῦ Σύμπαντος καὶ τὴν ἀπόλυτὴ
κυριαρχία πάνω στὴ Γῆ.

Ὁ Ντάβ Χάρμαν, ποὺ ἔχει
καταφέρει νὰ εἶναι κατὰσκοπος
τῶν Ρώσων στὴν Ἀμερικὴ καὶ
ἀντικατὰσκοπος τῆς Ἀμερικῆς
στὴ Ρωσία, διαπραγματεύεται
τώρα νὰ πούλῃ τὴν τελευταῖα
ἐφεύρεσί του στοὺς Ρώσους. Μὲ
τὸ ἀστρονομικὸ ποσὸν τοῦ ἐνὸς
τρισεκατομμυρίου χρυσῶν λι-
ρῶν!...

Ὅμως ὁ παντοδύναμος αὐ-
τὸς ἐπιστήμονας δὲν ζῇ καὶ δὲν
ἐργάζεται μονάχος στὸν Μαῦρο
Πύργο... Μαζί του βρίσκεται
καὶ μιὰ τερατόμορφη γηρὰ γυ-

ναίκα. Ἀχώριστη συντρόφισσα καὶ πολὺτιμη βοήθος στὰ ἐγκλήματά του.

Εἶναι μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ Μάγισσα, μὲ μυστηριώδεις ὑπερφυσικὲς δυνάμεις!...

Νεχράνα, λέχεται, ἡ παράξενη αὐτὴ Στρίγγλα.

Ἔτσι, μαζί μὲ τὸν Χάρμαν, ἀποτελοῦν τὸ πιδὲ ἐπικίνδυνο ζευγάρι. Ἐκεῖνος κρατᾷ στὰ χέρια του τὶς φυσικὲς δυνάμεις κ' ἐκεῖνη τὶς ὑπερφυσικὲς! Ὁ, τι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ ἓνας, τὸ ἱκατορβώνει ὁ ἄλλος!...

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΕΓΑΙΡΑ!

Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν πρώτη σκηνὴ τούτης τῆς παράξενης ἱστορίας μας:

Ἐνός πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ, ὅπως ἀκούσαμε. Τὸ βλήμα βρίσκει τὸ γυάλινο βάζο καὶ τὸ κάνει θρύψαλλα!

Ταυτόχρονα ἡ γιγαντόσωμη γρηῃ Στρίγγλα βγάζει ξεφωνητὸ τρόμου καὶ φρίκης:

— Βοήθειασααα!...

Ἐνῶ, σχεδὸν ἀμέσως, μιὰ γνώριμή μας, δυνατὴ καὶ ἄγερμη φωνή, τὴ διατάζει:

— Ἄλτ καὶ παραπόδα! Καθότι στὴν μπομπουνίζω ντεκλαρὲ καὶ ἀνεπανορθώτως! Ἄμ' παίζουμε, λές;

Εἶναι ὁ κωμικοτραγικὸς Φαντεκὲς μὲ τὸν ἀχώριστο Πιτσικόκο στὸν ὦμο του.

Κρατᾷ τὸ πιστόλι τοῦ Δράκουλα καὶ πλησιάζει τὴν τερατόμορφη γερόντισσα μὲ προτεταμένη τὴ ζεστὴ ἀκόμα κάννη του.

Στὸ μεταξύ, μὲ τὸ σπᾶσιμο τοῦ γυάλινου βάζου, ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη — μικροσκοπικοὶ πάντα — βρίσκονται λεύθεροι πιά. Ἐχουν σωθῇ ἀπὸ βέβαιο πνιγμό!

Ὁ Τζωννυτζὼν τοὺς κυττάζει μὲ οἶκτο:

— Σὰν δρεμμένα ποντίκια, καταπτήσατε! τοὺς κάνει.

Καὶ συνεχίζει ἀμέσως στὴν τρομοκρατημένη Στρίγγλα:

— Θὰ στὴν μπομπουνίσω, εἴπα! Δὲν ἀκούς, λοιπόν;

Ἡ παντδύναμη Μάγισσα, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ πραγματικὰ θαύματα, τρέμει ἀφάνταστα μπροστὰ σ' ἓνα πιστόλι!

— Μή, παιδάκι μου! τοῦ κάνει, ἀντικρύζοντας μὲ φρίκη καὶ δέος τὴν κάννη τοῦ θανατεροῦ ὅπλου. Ὅποια χάρι μοῦ ζητήσεις θὰ στὴν κάνω!...

Κάθε ἄλλος στὴ θέσι τοῦ Φαντεκὲς, θὰ τῆς ζητοῦσε νὰ ξαναμεγαλώσῃ τὸ Ἀγόρι καὶ τὸ Κορίτσι. Νὰ τοὺς ξανακάνῃ ὅπως ἦταν καὶ πρὶν.

Ὁμως ἐκεῖνος ζητᾷ τὸ ἀντίθετο:

— Θέλω νὰ μοῦ τοὺς κάνῃς ἀκόμα πιὸ μικροὺς!

Ἡ τερατόμορφη Στρίγγλα εἶναι πρόθυμη:

— Ναί, παιδάκι μου! Πόσο μικροὺς τοὺς θέλεις;

— Σὰν... κεφτέδες τῆς σχάρας! τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ γιγαντόσωμη γρηῃ ραντίζει πάλι μὲ τὸ μαγικὸ ὑγρὸ τοῦ μαύρου μπουκαλιῶ τῆς τὸν Ἄρη καὶ τὴ Δανάη. Κ' ἐκεῖνοι μικραίνουν, μικραίνουν... Ὡσπου

γίνονται σάν δυο μικροσκοπικά ποντικάκια!...

‘Ο Φαντεκέξ, με την κάννη του πιστολιού του γυρισμένη πάντοτε προς την παντοδύναμη Νεχράνα, προστάζει:

— “Αλτ και παραποδά! Φτάνει τόσο! Μή τους μικρύνεις άλλο, καθότι δέν έχω... μικροσκόπιο!

Και προσθέτει:

— Τώρα γουστάρω κι άλλη μια χάρη.

— “Ό,τι θέλεις, παιδάκι μου!

— Ξαναμεγάλωσέ μου τὸ ‘Αγόρι. Κάντο μου ὅπως ἦταν καὶ πρίν.

‘Η παντοδύναμη Μάγισσα παίρνει τώρα ένα μικρό ἄσπρο μπουκαλάκι με κάποιο ἄλλο θαυματουργό φίλτρο της. Ραντίζει με αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ ‘Ελληνόπουλο. Καὶ ὁ “Αρης ἀρχίζει πάλι νὰ μεγαλώνει. “Όσπου ξαναβρίσκει τὸ φυσιολογικὲς διαστάσεις του. Ξαναγίνεται ἕνα φηλό, γεροδεμένο παλικάρι!...

‘Ο Τζωνυτζὼν ἀρπάζει τὸ ἄσπρο μπουκαλάκι ἀπὸ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια της με τὰ γαμψὰ νύχια. Τὸ κρύβει στὴν ἀριστερή του τσέπη:

— Αὐτὸ «μεγαλώνει», μурμουρίζει. Δώσε μου τώρα καὶ τὸ μαῦρο μπουκαλάκι σου. Αὐτὸ ποὺ «μικραίνει», τὴ διατάζει.

“Ετσι, κρύβει καὶ τὸ μαῦρο μπουκαλάκι στὴν ἴδια ἀριστερή του τσέπη.

Τέλος, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὴ Δανάη. Τώρα δέν εἶναι μεγαλύτερη σὲ μπόϊ, ἀπὸ ἕνα μικρὸ ποντικάκι ποὺ στέκεται σούζα!

Τὴ ρίχνει στὴ δεξιά του τσέπη! Καὶ με τὸ ἄλλο του χέρι, τραβάει τὸ σαστισμένο ‘Αγόρι:

— Πάμε, Μικρομαντοῦμὰ καὶ φτηνὰ τὴ γλύτωσες ἀπὸ τὴ γυναίκα, φουκαρά μου! Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γινώσκανε... χρυσόψαρο!

‘Ο “Αρης, ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται, ρωτάει:

— Δανάη;! Ποὺ εἶναι ἡ Δανάη;!

— Στὴν τσέπη μου! τὸν πληροφορεῖ ὁ Φαντεκέξ. ‘Αλλὰ μὴ φοβάσαι! Δέν εἶναι ξιλωμένη, γιὰ νὰ μοὺ πέση καὶ τὴ... χάσω!...

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ: Μόλις βγοῦμε ἔξω θὰ τὴ ραντίσω με τὸ ἄσπρο μπουκαλάκι. Καὶ θὰ πάψῃ νὰ χωράῃ στὴν τσέπη μου! Ἐκτὸς ἂν ραντίσω με τὸ ἴδιο φίλτρο καὶ τὴν... τσέπη μου! Χά, χά, χά! ‘Αμ’ παίζουμε, λές;

“Ετσι, ὁ Φαντεκέξ, με τὸν ἀχώριστο μικροσκοπικὸ Πιτσικόκο στὸν ὦμο καὶ ὁ “Αρης, διασχίζοντας σκοτεινοὺς διαδρόμους καὶ ἀνεβοκατεβαίνοντας σκάλες, βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸν Μαῦρο Πύργο. Σταματάνε στὸν περίβολό του με τὰ πυκνὰ θεόρατα κυπαρίσσια...

‘Ο Τζωνυτζὼν βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴ Δανάη. Τὴ ραντίζει με τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ ἄσπρου μπουκαλιού. Καὶ ἡ πανέμορφη Κοπέλλα ξαναβρίσκει τὸ φυσικὸ της μπόϊ καὶ τὴν περήφανη κορμοσπασιά της!

— “Αειντε! Φτηνὰ τὴ γλύτωσες κ’ ἐσύ! τὴς κάνει. Μεγάλῃ σάν... μπανάνᾳ εἶχες καταντή-

‘Ο Φαντεκέξ πυροβολεί και σπάζει τη γυάλα που πνίγονται
ο ‘Αρης και η Δανάη.

σει! Καλά που δεν σε πήρε μυρωδιά ο «Τεντυμπόας» μου, που φοβάει για μπανάνες. Θα σε καθάριζε και χλούπ: Μιά μπουκιά θα σ’ έκανε, φουκαριάρα μου!...

‘Ομως καθώς μιλάει για τὸ πιθηκάκι, μιὰ ἰδέα περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του. Καὶ τὰ μεγάλα στρογγυλὰ μάτια του λάμπουν παράξενα.

— ‘Εσείς παγαίνετε στὸ καλὸ κι ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο! λέει στοὺς δυὸ Νέους. ‘Εγὼ θὰ ξαναμπῶ μέσα. Κάτι ξέχασα...

— Εἶσαι σαχλὸς! τοῦ λέει ἡ Δανάη. ‘Ελα μαζί μας. Θὰ πέ-

σης στὰ χέρια τῆς γρηᾶς Στρίγγλας. Καὶ τότε δεν θὰ σε... ξανασώσουμε!

‘Ομως ὁ Φαντεκέξ ἔχει ξερό κι ἀγύριστο κεφάλι. Ξαναμπαίνει μέσα στὸν Πύργο καὶ δροντάει πίσω του τὴν πόρτα...

‘Η Νέα γυρίζει τώρα στὸ Μικρὸ Φαντομά:

— Πᾶμε, ‘Αρη! τοῦ λέει. ‘Ασπνε νὰ χαθῇ νὰ ἡσυχάσῃ!

Καὶ προσθέτει με ἀγανάκτηση:

— ‘Αφοῦ τὸ θέλει, ἄς πᾶν στὸ διάβολο! Νὰ ἡσυχάσουμε κ’ ἐμεῖς ἀπὸ δαύτονε! ‘Ορίστε μας!...

Τὸ καλὸ 'Ελληνόπουλο δὲν συμφωνεῖ μαζί της:

— Εἶσαι ὀχρήστη, λοιπόν, Δανάη; τὴ ρωτᾷ. Ξεχνᾷς πῶς ὁ Φαντεκεξ μᾶς ἔσωσε πρὶν λίγο ἀπὸ τὸν πιὸ μαρτυρικὸ θάνατο; Καὶ θέλεις τώρα ἐμεῖς νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε; Νὰ τὸν ἀφήσουμε «νὰ χαθῇ»; «Νὰ πάη στὸ διάβολο».

Καὶ καταλήγει ψυχρά:

— Ἄν ἐσύ θέλεις νὰ φύγης, ὀρίστε ἡ αὐλόπορτα: Μπορεῖς νὰ πηγαίνης... Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ, νὰ βοηθῶ — ἂν χρειαστῇ — τὸν καλὸ φίλο μας...

— Εἶσαι κ' ἐσύ σαχλός! τοῦ κάνει μὲ θυμὸ τὸ τόσο ὁμορφο, μὰ ἐπιτόλαιο Κορίτσι.

Καὶ προσθέτει μὲ πείσμα:

— Ἀλλὰ δὲν θὰ φύγω! Ὅα μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ γελάσω μὲ τὶς ὀνοησίες πού θὰ κάνετε κ' ἐκεῖνος κ' ἐσύ! Ὅρίστε μας!..

Ὁ Ἄρης τὴν τραβάει ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Πάμε ἔξω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχο, τῆς λέει. Πρέπει νὰ ψάξουμε ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχῇ.

— Ἐχασες τίποτα παιδί μου;

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς χαμογελάει:

— Ναί!... Ἐχασα τὰ μυαλά μου μὲ τὰ τόσα ἀνεξήγητα μυστήρια πού εἶδα μέσα σ' αὐτὸ τὸν Πύργο...

— Φυσικά. Ἀφοῦ εἶναι στοιχειωμένος, τί περίμενες;

Ὁ Ἄρης κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Στοιχεῖα καὶ φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν στὸν Κόσμο! Ὁ, τι γίνεται, ἔχει κάποια λογικὴ

ἐξήγησι. Ἀκόμα κι αὐτὰ τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα τῆς Νεχράνας!

— Λοιπόν;

— Αὐτὴ τὴν ἐξήγησι θέλω νὰ ψάξω νὰ βρῶ...

— Δηλαδή; Τί σαχλαμάρα σκέφτηκες πάλι;

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς ἔχει μιὰ παράξενη συμπάθεια καὶ ἀδυναμία στὴν ἀφόρητη αὐτῇ, μὰ καὶ τόσο χαριτωμένη Κοπέλλα. Ποτὲ δὲν παίρνει στὰ σοβαρά, οὔτε καὶ παρεξηγεῖ τὰ λόγια καὶ τὶς προσβολές της.

Ἔτσι τῆς ἐξηγεῖ, σὰ νὰ μὴ τὴν ἔκουσε:

— Οἱ δώδεκα κατὰσκοποι(*) μπηκάν μέσα στὸν Πύργο, χωρὶς ν' ἀνοίξη καμμιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες του: Οὔτε ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ ψηλοῦ μανδρότοιχου, οὔτε ἡ κεντρικὴ τοῦ κτιρίου. Ἀπὸ ποῦ μπηκάν.

— Μὰ εἶναι πολὺ σαχλὸ αὐτὸ πού ρωτᾷς: τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Δανάη. Σίγουρα θὰ μπηκάν ἀπὸ κάποιο ἄλλο κρυφὸ πέρασμα! Ἐκτὸς ἂν εἶχανε... γεννηθῇ μέσα στὸν Πύργο!

Ὁ Ἄρης συμφωνεῖ:

— Σωστά! Αὐτό, λοιπόν, τὸ κρυφὸ πέρασμα πρέπει ν' ἀνακαλύψω... Γιατὶ ἀπ' αὐτὸ μπεινοθαίνουμε στὸ Μαῦρο Πύργο ὅλοι τους: Ὁ Δράκουλας, ἡ Νεχράνα, οἱ Κατὰσκοποι καὶ ἴσως κι ἄλλοι, πού δὲν τοὺς συναντήσαμε ἀκόμα...

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀριθ. 2 μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ ΝΕΚΡΗ ΔΡΑ- ΠΕΤΕΥΕΙ!».

— Ώρα! κάνει τὸ Κορίτσι. Κι ἂν βροῦμε τὸ πέρασμα αὐτὸ πού λές, τί θὰ κερδίσουμε;

Ὁ Μικρὸς Φαντομάς χαμογελάει:

— Τὴ νίκη, Δανάη! Θὰ μπορέσω νὰ τοὺς πιάσω, σὰν ποντίκια, στὴ φάκα!...

Η ΔΑΝΑΗ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ

Ὁ Ἄρης μὲ τὴ συντρόφισσά του βγαίνουν σὲ λίγο ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ μανδρότοιχου.

— Ἐσὺ θὰ φύγης! τῆς λέει ἐπιτακτικὰ ὁ Νέος.

— Μπά! Καὶ γιατί;

— Φύγε τώρα πού εἶναι σουρουπο ἀκόμα! τῆς ξαναλέει. Σὲ λίγο θὰ σκοτεινιάσῃ... Καὶ δὲν θέλω νὰ ξαναμείνῃς ἄλλη νύχτα ἐδῶ...

— Μωρ' τί μάς λές;!

— Πήγαινε, λοιπόν, καὶ μὴ μὲ χασομερᾷς. Πρέπει νὰ ξαναμπῶ στὸν Πύργο. Νὰ ψάξω γιὰ τὸν Φαντεκέξ... Ὑστερα ἔχω καὶ τόσα ἄλλα νὰ κάνω...

— Χωρὶς ἔμένα;

— Δὲν χρειάζεσαι. Γιατί νὰ κινδυνεύῃς ἄδικα;

Ἡ Δανάη θυμώνει:

— Εἶσαι σαχλός! Δὲν πάω πουθενά! Ὅριστε μας!

Ὁ Ἄρης τὴ σπρώχνει κάπως δυνατὰ:

— Φύγε ἀμέσως, σοῦ λέω. Σὲ μισῶ ὥρα θὰ βρῇς κάποιον Σταθμὸ Αὐτοκινήτων. Πᾶρε ἕνα ταξὶ καὶ γύρισε στὸ Σικάγο.

Ἡ Νέα τὸν κυττάζει ἄγρια καὶ μὲ σφιγμένα δόντια:

— Κάτω τὰ «ξερά» σου,

μουγγρίζει. Καὶ μὴ μὲ σπρώχνεις, γιατί!...

Ταυτόχρονα τινάζει μὲ δύναμι τὴν παλάμη της. Τοῦ δίνει ἕνα δυνατό κτύπημα στὸ πρόσωπο. Καὶ ἀποτελεῖώνει τὴ φράση της:

— ...ἐγὼ δὲν εἶμαι Φαντεκέξ πού τοῦ βαρᾶς γροθιὲς καί... φτύνει δόντια! Ἄν φᾶς δική μου γροθιά θὰ καταπιῇς καὶ τοὺς... φρονιμίτες σου ἀκόμα!

Ὁ Ἄρης καταλαβαίνει πὼς δὲν θὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί της. Καὶ ὑποχωρεῖ ὅπως πάντα:

— Ἐν τάξει! τῆς λέει. Δὲν ἐπιμένω.

— Φυσικά! Μὲ τέτοια σφαλιάρα πούφαγες, πὼς νὰ ἐπιμένῃς;

— Σωστά! κάνει ὁ μικρὸς Φαντομάς τρίβοντας τὸ πονεμένο μάγουλό του.

— Λοιπόν: τί θὰ γίνῃ τώρα; τὸν ρωτᾷ τὸ Κορίτσι.

Ἐκεῖνος τῆς ἐξηγεῖ:

— Ἐσὺ θ' ἀναλάβῃς νὰ ψάξῃς ὅλο τὸ πίσω μέρος τοῦ Πύργου. Κάπου ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους ἢ τίς μεγάλες πέτρες, μπορεῖ νὰ βρίσκεται τὸ κρυφὸ πέρασμα πού ζητάω...

— Κ' ἐσὺ τί θὰ κάνῃς; τὸν ρωτᾷ ἡ Δανάη κάπως ἀνήσυχη τώρα.

— Ἐγὼ θὰ ψάξω ἀπὸ τοῦτῃ τὴ μεριά. Ὅλη, δηλαδή, τὴν περιοχὴ πού βρίσκεται μπροστὰ ἀπὸ τὸν Πύργο... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα πὼς ἔμένα μὲ στέλνεις στὶς ἐρημιές...

— Τὸ ἀντίθετο, Δανάη! Σὲ στέλνω ἀπὸ 'κεῖ γιὰ νάχῃς σι-

γουργιὰ καὶ ἡσυχία... Μὴ ξεχνᾷς πῶς ἀπὸ 'δῶ — ἀπὸ τὸ μέρος δηλαδὴ ποὺ θὰ ψάξω ἐγὼ — βρίσκονται οἱ πόρτες τοῦ μανδρότοιχου καὶ τοῦ κτιρίου... Ἔτσι, μπορεῖ ξαφνικὰ νὰ ἐγῇ ὁ φοβερός θράκουλας. Ἡ ἢ τρομακτικὴ Νεχράνα!... Θὰ σοῦ ἔρεσε λοιπὸν νὰ συναντηθῇς μαζί τους;

Τὸ κορίτσι ποὺ ἀκούει γιὰ τὸν θράκουλα καὶ τὴν Νεχράνα, νοιώθει κρύο ρίγος στὸ κορμὶ της. Λὲς καὶ τὸ παγωμένο χιονόνερο ποὺ πέφτει, κυκλοφορῇ ξαφνικὰ μέσα στὶς φλέβες της.

— Καλὰ - καλὰ! Θὰ πάω ἀμέσως! μουρμουρίζει.

Καὶ προχωρεῖ διστακτικὴ πρὸς τὸ πῶς μέρος τοῦ Μαύρου Πύργου.

Εἶναι σούρουπο πιά... Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ νυκτώνῃ...

Ὁ Ἄρης ποὺ καταλαβαίνει πῶς ἡ ἀγαπημένη του συντροφισσα φοβάται, τῆς δίνει κουράγιο:

— Καὶ μὴν ἀνησυχῇς... Ἄν δὲν βρῶ τίποτ' ἀπ' ἐδῶ, θὰ ρθῶ κ' ἐγὼ ἐκεῖ ποὺ πᾶς. Δὲν θ' ἀργήσω...

Ἡ «γενναία καὶ ἀτρόμητη» Δανάη, τοῦ ἀποκρίνεται ἀδιάφορα τάχα:

— Δὲν εἶναι... βία, παιδί μου!... Μόνο ἴκανε ὅσο μπορεῖς πιό... γρήγορα!...

Ἦ ὅστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα...

.....
Ἔχει νυκτώσει πιά καλὰ. Τὸ σκοτάδι εἶναι πάλι πυκτὸ σὰν λυγμένο κατράμι. Ὁ βορρῆς οὐρλιάζει μὲ λύσσα περ-

νώντας ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῶν θεάρατων κυπαρισσιῶν. Καὶ τὸ μανιασμένο χιονόνερο ἐξακολουθεῖ νὰ δέρνη ἀλύπητα τὰ πάντα.

Ἡ Δανάη ἔχει λουφάξει φοβισμένη μέσα σ' ἓνα μισογκρεμισμένο σημεῖο τοῦ χοντροῦ ψηλοῦ μανδρότοιχου. Περιμένει μὲ ἀγωνία τὸ γυρισμὸ τοῦ Ἄρη. Οἱ ἐρευνῆς της γιὰ τὸ «κρυφὸ πέρασμα» δὲν εἶχαν φέρεи κανένα ἀποτέλεσμα.

— Περίεργο! συλλογιέται φιθυριστά. Τί διάβολο νὰ πάνη αὐτὸς ὁ σαχλός! Γιατί ἄργεῖ νάρθῃ; Δὲν φοβάται... μονάχος του;

Καὶ νά: Πάνω σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις της, βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ στὸ σκοτάδι. Τὸ ἀκούει νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος της...

Ἡ Νέα, ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν κρυψώνα:

— Ποιὸς εἶναι; ρωτᾷ, τρέμοντας ἀπὸ... γενναιοδωρία.

— Ἀστυνομικός! τῆς ἀποκρίνεται μιὰ ἀγνωστὴ βαρεῖα φωνή.

Καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς ἓνας Ἀστυνομικός μὲ στολή, βλοσυρὸς καὶ μὲ χοντρὰ μoustάκια, παρουσιάζεται μπροστά της:

— Ἡ Δεσποινὶς Δανάη; ρωτᾷ εἰ.

— Ναί! Συμβαίνει τίποτα;

— Ὁχι. Ἀλλὰ πρόκειται νὰ συμβῇ... Καὶ θὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, ἔσεῖς, μιὰ κοπέλλα, νὰ βρισκόσαστ' ἐδῶ...

Ὁ Ἀστυνομικός συνεχίζει: νὰ φύγετε ἀμέσως, Δεσποινίς.

— Ήρθα νὰ σὰς εἰδοποιήσω Πάρτε κι αὐτὸ τὸ γεμάτο πιστόλι. Θὰ σὰς προστατέψω μέχρι νὰ φθάσετε στὸν πρῶτο Σταθμὸ Αὐτοκινήτων... Ἀπ' ἐκεῖ θὰ πάρετε ταξί γιὰ τὸ Σικάγο.

Ἡ Δανάη παίρνει τὸ πιστόλι. Τὸ κρύβει στὴν τσέπη τῆς καρρὼ φούστας τῆς.

— Εὐχαριστῶ! μουρμουρίζει Ἀλλὰ δὲν πάω πουθενά! Ὁ Ἀρης ποῦ εἶναι;

— Μέσα στὸν Πύργο. Μαζὶ με ἄλλους Ἀστυνομικούς. Ἔχουμε στήσει ἐνέδρα νὰ πιάσουμε τὸν Δρόκουλα καὶ τὴ Νεχρόνα... Δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνη μεγάλη μάχη... Ὁ Ἀρης μ' ἔ-

στειλε νὰ σὲ διώξω. Φοβᾶται νὰ μὴ πάθης κανένα κακὸ...

— Μπᾶ;! κάνει εἰρωνικά τὸ Κορίτσι. Καὶ με ποῖο δικαίωμα φοβᾶται γιὰ λογαριασμό μου;

Ὁ βλοσυρὸς Ἀστυνομικὸς, με τὶς χαντρές μεγάλες μουστάκες, μουρμουρίζει κομπιάζοντας:

— Γιατί... Γιατί, σὲ... ἔγαπᾷ!...

Ἡ Δανάη παρᾶξελεύεται:

— Ὡστε εἶπε σ' ἐσένα πῶς μ' ἀγαπάει;

— Βε... βεβαίως!

— Περίεργο!... Σ' ἐμένα δὲν τὸ ἔχει πῆ ποτέ του!...

Καὶ προσθέτει εἰρωνικά:

Ὁ κωμικοτραγικὸς Τζωνυτζῶν, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ τη μικροσκοπικὴ Δανάη.

— Φαίνεται πώς μονάχα σέ 'Αστυνομικούς κάνει τίς... έρωτικές έξομολογήσεις του!

‘Ο μουστακαλής με την άστυνομική στολή, συνέρχεται:

— Αὐτὰ δὲν μ' ενδιαφέρουν έμένα. Εἶναι ιδιαίτερα δικά σας... Λοιπόν, τί θά γίνη Δεσποινίς; Θά φύγετε με τὸ καλό; Ναί, ἤ ὄχι;

— ‘Οχι! τοῦ ἀποκρίνεται τὸ πεισματάρικο Κορίτσι!

‘Ο 'Αστυνομικός τὴν ἀρπάζει στὰ γερά του μπράτσα:

— Τότε, πάμε μέσα στὸν Πύργο. Καὶ θά σέ διορθώσω ἐγώ!...

‘Η Δανάη παλεύει καὶ κτυπιέται γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του:

— Μὴ σαχλέ! “Αφσέ με, σοῦ λέω! Φέρε μου τὸν “Αρη καὶ τότε θά φύγω!... ‘Ορίστε μας!

Ποίος τὴν ἀκούει, ὅμως!...

‘Ο βλοσυρὸς μουστακαλὴς τὴν φέρνει γρήγορα — σπρώχνοντας καὶ σέρνοντας — στὴ μεγάλη αὐλόπορτα. Τὴν περνάει με τὴ βία μέσα...

“Υστερα, μπαίνοντας στὸν Πύργο, τὴ σπρώχνει στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς σκοτεινοῦ ὀωματίου, μουρμουρίζοντας:

— Καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς ὁ “Αρης σέ... σέ ἀγαπάει!...

Τέλος τὴν παρατάει ἐκεῖ. Φεύγει, κλειδώνοντας πίσω του τὴν πόρτα...

Ο ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Καὶ τώρα, ἄς τὸν παρακολουθήσουμε, χωρὶς, βέβαια, νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ. Γιατί, σὰν κάπως

παράξενος φαίνεται αὐτὸς ὁ ‘Αστυνομικός...

Προχωρεῖ σὲ κάποιο σκοτεινὸ διάδρομο, φωτίζοντας τὰ βήματά του μ' ἓνα μικρὸ κλεφτοφάναρο...

Δὲν ἔχει ἀπομακρυνθῇ πολὺ, ὅταν ξαφνικὰ δυνατὸς καὶ ἄγριος βρυχηθμὸς θεριοῦ ἀντηχεῖ σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστὰ του.

— Μμμμ!... Μμμμ!...

‘Ο 'Αστυνομικός με τὰ παράξένα χοντρά μουστάκια, ἀπομένει ἀκίνητος στὴ θέσι ποῦ βρίσκεται. Μονάχα ποῦ ἀνασηκώνει κάπως τὸ κλεφτοφάναρό του. Κι αὐτό, φωτίζοντας, παρουσιάζει στὰ μάτια του ἓναν, τεραστίων διαστάσεων καὶ τρομακτικὸ σὲ ἐμφάνισι πύθηκο!

Ταυτοχρόνα καὶ μιὰ γνώριμη γελοστή φωνὴ ἀκούγεται νὰ τοῦ λήγῃ:

— ‘Ο Πιτσικόκος μου εἶναι, κυρ' Πολισμάνε! Καλέ, τὸν εἶδες πὼς μεγάλωσε, ποῦ νὰ μὴν ἀδασκαῇ; Εἶδες τί Τεντυμπόαρος ποῦγινε;!

‘Ο 'Αστυνομικός τὸν μαλλώνει:

— “Αφσε τίς ἀναησίες, Φαντεκέξ! Ραντίσέ τον με τὸ φίλτρο τοῦ μούρου μουκαλιοῦ νὰ ξαναμικρύνῃ... Παχνιδία θά κάνουμε τώρα;

‘Ο Τζωννυτῶν γουρλώνει ἀπὸ κατὰπληξί τὰ μεγάλα στρογγυλὰ μάτια του. Τὸν ρωτáει χαμένα:

— Πρῶτον: Πὼς ξέρεις ὅτι με λένε Φαντεκέξ; Καὶ δεῦτερον: Πὼς ἔμαθες περὶ διὰ τὰ ἀσπρμαυρα μπουκαλάκια καὶ τὰ φίλτρα τους;

‘Ο ‘Αστυνομικός ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸ κοντόχοντρο παιδί μετ’ ἡ μεγάλη κεφάλαι. Χώνει τὸ χέρι στὴν ἀριστερὴ τσέπη του. Βγάζει τὸ μαύρο μπουκαλάκι. Τὸ ξεβουλώνει καὶ κάνει νὰ ραντίσῃ μετ’ τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς Νεχράνας, τὸ γιγαντωμένο πιθηκάκι!

Μὰ δὲν προφθαίνει. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ὁ Φαντεκέξ, τοῦ τὸ ἀρπάζει:

— ‘Οχι! τοῦ κάνει. Τὸν Πιτσικόκο μου τὸν θέλω, πρῶτο μπῶ! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ τὸν ξανακάνῃς... ἀπολειφάδι!

‘Ο ‘Αστυνομικός τοῦ δίνει μιὰ φοδερὴ γροθιά στὸ στόμα. Ἐνῶ ὁ Φαντεκέξ, φκύνοντας δυὸ δόντια του, σὰν κοκκοῦσια ἀπὸ ἐλῆές, μουντουρίζει:

— Σὰν πολὺ γνῶριμη μοῦ φαίνεται ἡ γροθιά σου, κυρ’ ‘Αστυνόμε! “Ἄν δὲ φόραγες τὰ πολισμανέικα, κι ἂν δὲν εἶχες τίς χοντρές μουντακάρες ποῦ-χεις, θάλεγα πὼς εἶσαι κάποιος: «ὄνομα καὶ μὴ χωριό», ποῦ λέ-νε.

‘Ο ‘Αστυνομικός, στὸ μεταξύ, τοῦ ἔχει ξαναπάρει τὸ μαύρο μπουκαλάκι. Κάνει νὰ ξαναραντίσῃ μετ’ τὸ περιεχόμενον τοῦ τὸν τεράστιο Πιτσικόκο. (*)

Μὰ καὶ πάλι δὲν προφθαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή, βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ...

(*) Πιτσικόκο ἢ Τεντυμπόα, λέει ὁ Φαντεκέξ τὸ μικροσκοπικόν, χαριτωμένον, τετραπέρατον καὶ ἀχώριστον πιθηκάκι του.

Εἶναι ἕνας τρομακτικὸς στὴν ὄψι καὶ φαλακρὸς γίγαντας. Μὲ πλατεῖα στήθεια καὶ ὑπερφυσικά ἀνεπτυγμένους τοὺς μῶνες τῶν χεριῶν του.

‘Ο Φαντεκέξ μόλις προφθαίνει νὰ φωνάξῃ στὸν τεράστιον πίθη-κό του:

— ‘Απάνω του, Πιτσικόκαρε! “Αρπα τον, Τεντυμπόα μου!..

Τὸ γιγαντωμένον πιθηκάκι καταλαβαίνει τὰ λόγια του. Καὶ χύνεται ἀκράτητο πάνω στὸν τερατόμορφο ἀγριάνθρωπον.

Ἐνῶ ὁ Φαντεκέξ, ξαναπέρνον-τας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κατὰπλη-κτου ‘Αστυνομικοῦ τὸ μαύρο μπουκαλάκι, μουντουρίζει:

— Βλέπεις τί πήγες νὰ κά-νῃς, κυρ’ Πολισμάνε; ‘Ο Πιτσι-κόκαρός μου θὰ τὸν κανόνισῃ τώρα τὸν τερατομαντρόχαλο!..

“Ἄν ὅμως εἶχες προλάβει νὰ τὸν... μικροσκοπικέψῃς, τί θὰ γι-νότανε; Θὰ πατοῦσε κάτω τὸν Τεντυμπόα μου, σὰν κορηό, καὶ θὰ λέρωνε τὴν... πατούσα του.

Στὸ μεταξύ ὁ φαλακρὸς γί-γαντας καὶ ὁ ὑπερφυσικὸς πί-θηκος ἔχουν πιαστεῖ στὰ χέρια. Φοδερὴ καὶ τρομερὴ μονομαχία ἀρχίζει...

“Ὅμως τὰ πράγματα δὲν ἐξε-λίσσονται ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ αἰσιόδοξος Φαντεκέξ: ‘Ο ἀγνω-στος ἄνδρας εἶναι ἀφάνταστα πιὸ δυνατός ἀπὸ τὸν θερειμένο Πιτσικόκο. Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ μετ’ ἡς δυὸ τεράστιες παλάμες του. Νὰ τὸν σφίγγῃ δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ...

‘Ο Τζώνυτζων βλέπει πὼς χά-

νει για πάντα τὸν πολυαγαπημένο τετράποδο φίλο του. Καὶ μόλις προφθάνει νὰ ἐπέμβῃ:

Ἀνοίγει τὸ μαύρο μπουκαλάκι ποὺ κρατᾷ ἀκόμα στὸ χέρι. Καὶ ραντίζει μὲ τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ τὸν γιγάντιο Πιτσικόκο.

— Ἰσα, Τεντυμπόα μου! τοῦ φωνάζει. Ξαναγίνε πάλι... τῆς «τσέπης», ὅπως ἦσουναι!

Κι ἀλήθεια: ὁ τεράστιος πίθηκος μικραίνει μὲ μιᾶς. Ξαναγίνεται σὰν ἓνα τόσο δά κι ἀδύναμο γατάκι!

Ἔτσι, ξεφεύγει ἀπὸ τὶς χερούκλες τοῦ καταπληκτικοῦ γίγαντα. Κ' ἐνῶ ἐκεῖνος θαρρεῖ πὼς ἐξαφανίστηκε καὶ ψάχνει νὰ βρῇ τὸν τρομερὸ τοῦ ἀντίπαλο, τὸ μικροσκοπικὸ πιθηκάκι ξαναπηδάει στὸν ὄμο τοῦ Φαντεκέξ, κατατρομαγμένο!...

Ὁ Ἀστυνομικὸς καταλαβαίνει τώρα τὴν τύχη ποὺ περιμένει κι αὐτὸν καὶ τὸ κοντόχοντρο Ἀγόρι μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι: Ὁ ὑπερφυσικὸς Ἄνδρας, τώρα ποὺ λευθερώθηκε ἀπὸ τὸν πίθηκο, θὰ χυθῇ πάνω τους. Κι ἂν δὲν τοὺς σπαράξῃ μὲ τὰ χέρια, θὰ τοὺς λυώσῃ κάτω ἀπὸ τὶς τεράστιες γυμνὲς πατούσες του!

Ἔτσι, τραβάει μὲ βιάσι τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ γίγαντα. Φροντίζει τὰ πυρωμένα βλήματα νὰ περνᾶνε ξυστὰ πλάι στ' αὐτιά του...

Καὶ τὸ ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται: Ὁ τερατόμορφος γίγαντας τρομοκραπιέται ἀφάνταστα. Οἱ κρότοι τῶν πυροβολισμῶν καὶ οἱ σφαῖρες ποὺ σφυρίζουν λασσασμένα γύρω στὸ κεφάλι του,

τὸν κάνουν νὰ τὰ χάσῃ!...

Ἔτσι, τὸ βάζει πανικόβλητος στὰ πόδια! Ἐνῶ ὁ Φαντεκέξ τοποθετώντας ἓνα μολυβένιο σφαιρίδιο στὴ λαστιχένια σφεντόνα του, τὸ τινάζει μὲ μεγάλη ὀρμή. Καὶ τὸν κτυπάει χωμплὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Στὴ βᾶσι τῆς σπονδυλικῆς του στήλης.

Μιὰ ἀναρθε κραυγὴ, σὰν πολεμένο βογγητὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλατεῖα στήθια τοῦ ὑπερφυσικοῦ Ἄνδρα. Καὶ χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, σωριάζεται βαρὺς κάτω...

Τὸ κτύπημα, στὸ σημεῖο αὐτό, εἶναι καίριο. Γιατί ἐκεῖ βρίσκεται τὸ «κλειδί» ὅλου τοῦ νευρικοῦ συστήματος...

Ὁ Φαντεκέξ ξεφωνίζει θριαμβευτικά:

— Πάει κι αὐτός! Καὶ σέ... ἄλλους μὲ υγεία!

Μὰ ὁ γίγαντας δὲν ἔχει πάθει κανένα κακό! Μονάχα ποὺ ζαλίστηκε... Ἔτσι, γρήγορα συνέρχεται καὶ πετιέται ὀρθός.

Πρῶτος ὁ Ἀστυνομικὸς καὶ πῖσω του ὁ κωμικοτραγικὸς Τζωνντζῶν, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ σωθοῦνε...

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Φαντεκέξ ξεφωνίζει:

— Παπῶ καὶ παπωπάπω, κυρ' Πολισμάνε μου! Σταμάτα καὶ φόρεσέ του τὶς χειροπέδες στὰ... πόδια. Ἀλλοιῶς θὰ μᾶς φτάσῃ καὶ κᾶπτε, ὁ φουκαράς! Θὰ τοῦ σερβίρῳ κουτουλιὰ ποὺ θὰ πέσῃ ἀνάσκελα! Καὶ δὲν θὰ ξασσηκωθῇ παρὰ στή... Δευτέρα Παρουσία! Ἀμ' παίζουμε, λές;!

“Όμως τὰ βήματα τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἀγνωστοῦ Ἄνδρα, δὲν ἀκούγονται πίσω τους. Εἶναι φανερό πὼς δὲν τοὺς κυνηγáει!

— Ποιὸς νάταν αὐτὸς ὁ φαλακρομαντράχαλος;! ρωτáει ὁ Φαντεκέξ, τὸν Ἀστυνομικό. Στὰ χαρακτηριστικὰ ἔμοιαζε πολὺ τοῦ... ἐαυτοῦ του! Θές νάναι ὁ... ἴδιος;

— Ποιὸς ἴδιος;

— Ὁ ἴδιος! Λές, δηλαδή, νὰ ἦταν κάνας... ἄλλος;

“Όμως καθὼς σαχλαμαρίζει, κάτι προσέχει στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀστυνομικοῦ:

— Πολὺ παράξενη μουστακάρρα ἔχεις, φίλε! τοῦ λέει. Ἐξέχει ἓνα πόντο κάτω ἀπὸ τὸ χεῖλὶ σου. Μπὰς καὶ δὲν εἶσαι ὁ... ἴδιος, ἀδερφέ μου; Γιὰ στάσου νὰ τὴν τραβήξω λιγούλακι. Ἄν ἰδὲν ξεκολλήσῃ, θὰ πῇ πὼς εἶναι γέννημα - θρέμμα δική σου!...

Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τοῦ χεριοῦ, τοῦ πιάνει τὸ μουστάκι. “Όμως αὐτὸ τοῦ μένει στὰ χέρια!...

— Γεῖά σου, Μικροφαντομά! τοῦ κάνει γελώντας, ὁ Φαντεκέξ. Καλὰ τὸ πονηρεύτηκες ἐγώ! Καθότι μοῦ φάνηκε πολὺ γνώριμη ἡ γροθιά σου. Αὐτὴ σὲ πρόδωσε, ἀδερφέ μου!...

Ὁ Ἄρης ξανακολλάει γρήγορα τὸ ψεύτικο μουστάκι στὰ χεῖλιά του. Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ἀμέσως τὰ καθέκαστα:

— Στὴν γκαρνταρόμπα τοῦ Χάρμαν, ἔχει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ μεταμφιεστῇ κανεὶς ἀπὸ ζητιάνος τοῦ δρόμου μέχρι πρίγκηπος τοῦ παλατιοῦ!

— Κ' ἐστὶν προτίμησες Πολισμάνος;

— Ἐπρεπε νὰ προμοκρατήσω τὴ Δανάη! Νὰ τὴν κάνω νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸν καταραμένο Πύργο. Πολὺ φοβάμαι πὼς θὰ γίνῃ μεγάλο κακὸ ἐδῶ... Θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο γι' αὐτὴ νὰ μείνῃ.

— Κ' ἔφυγε;

— Κάθε ἄλλο... Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ τὴν κλείσω σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μπουντρούμια τοῦ Πύργου...

— Φυσικά! κάνει ὁ Φαντεκέξ. Πολισμάνος δὲν εἶσαι; Ψοφάτε γιὰ νὰ γεμίζετε τὰ Ἐρατητήρια!

Ὁ Ἄρης μουρμουρίζει σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῇ στὸν ἐαυτό του:

— Τί νάκανα; Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ γλυτώσω, προσωρινά, ἀπ' αὐτήν. Νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχῶ.

... Ἐχω πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ καθαρίσω αὐτὸ τὸν Πύργο. Νὰ παραδῶσω στὴ Δικαιοσύνη τὸν κακούργο Ἐπιστήμονα. Καὶ κάθε ἄλλο κακοποιὸ στοιχεῖο ποὺ βρίσκεται ἐδῶ μέσα!... Τί νὰ κάνω; Ἡ Ἀστυνομία δὲν μὲ βοηθάει. Νομίζει πὼς ὁ Δράκουλας, οἱ Κατάσκοποι κι ὅλ' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν ἐδῶ μέσα, εἶναι φαντασία μου!

— Καταλαβαίνω: Γι' αὐτὸ γίνηκες κι' ἐσύ: Ἀστυνομικός... κατὰ φαντασίαν.

Καὶ προσθέτει ἀμέσως:

— Πάντως, τοῦ λόγου μου εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ βοηθῶ. Κι' ἄς μοῦ βαρᾶς γροθιὲς καὶ φτύνω τὰ μαργαριταρένια μου δοντάκια. Λέγε, τὸ λοιπόν: Τί

Ὁ γιγαντωμένος Πιτσικόκος παλεύει με τὸν ἀγνωστο φα-
λακρὸ γίγαντα τοῦ Μαύρου Πύργου.

γουστάρεις να κάνω;

— Να φύγης! τοῦ ἀποκρίνεται κατηγορηματικά ὁ Ἄρης. Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κλειδί:

— Πάρ' το! τοῦ λέει. Πάρ' το καὶ πῆγαινε ἀμέσως ν' ἀνοίξης τὸ τρίτο ἀριστερὰ δωμάτιο καθὼς μπαίνουμε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ σιδερένια πόρτα τοῦ Πύργου.

— Ἐκεῖ ἔχεις μπουντρομιάσει τὴ Δανάη;

— Naί! πάρ' τη καὶ νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ ἐδῶ... Ἐμπόδιο θὰ μοῦσαστε κ' οἱ δύο σας. Θέλω νὰ μείνω μονάχος κι ἀπερίσπαστος... Δὲν μπορῶ νὰ νοιώθω πῶς κινδυνεύει κάποιος πού... πού ἀγαπῶ!...

Ὁ Φαντεκέξ κολακεύεται:

— Ἐμένα θὰ ἐννοῆς, βέβαια! Καθότι ἂν ἐννοοῦσες τὴ Δανάη, δὲν θάλεγες «κάποιος πού ἀγαπῶ, ἀλλὰ «κάποιος»!...

Ὁ ψευτοαστυνομικὸς τὸν σπρώχνει:

— Πῆγαινε, λοιπόν! τοῦ κάνει ἄγρια! Καὶ νὰ φύγετε ἀμέσως...

Ὁ Τζωννιτζὼν παρεξηγῆται:

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ: Μὴ μοῦ κάνεις ἐμένα τὸν ζόρικο πολισμένο, καθότι σοῦ ξυλῶνω τὰ γαλόνια καὶ στὰ δίνω καὶ τὰ τρῶς!

Ὁ Ἄρης σφίγγει μὲ λύσσα τὴ γροθιά του. Ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ βουλῶσει πάλι τὸ φλύαρο στόμα.

Ὁ Φαντεκέξ γίνεται ἔξω φρενῶν:

— Γιὰ στάσου, βρὲ φίλε! Κέτι λιγοστὰ δόντια μούχεις ἀ-

φήσει γιὰ νὰ φάω. Θὰ μοῦ τὰ... φᾶς κι' αὐτά; Ἀμέ! Τέτοια θὰ λέμε τώρα;

Ὅμως, ἀμέσως δίνει τόπο στὴν ὀργή:

— Ὡστε γουστάρεις νὰ φύγω κ' ἐλόγου μου;

— Naί! εἶπα!

Ὁ Κεφάλας μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια τὸν κυττάζει θαυμαστικά:

— Τί λές, μωρὲ παιδί μου! Καὶ τῶχα μιὰ... σκασίλα!

Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ γροθιά τοῦ μετεμφισμένου Ἄρη, τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει πρὸς τὸ δωμάτιο πού εἶναι φυλακισμένη ἡ Δανάη.

Πάνω στὸν ἀριστερό του ὦμο βρίσκεται πάντοτε ὁ θρυλικὸς Πιτσικόκος. Τὸ μικροσκοπικὸ μὰ τετραπέρατο καὶ διαβολεμένο πιθηκάκι του.

— Κουράγιο, Τεντυμπόα μου, τοῦ λέει. Πάμε ν' ἀπαγάγουμε τὴν Ὀμορφοκούκλα μας. Κ' ἔμα τὴν ξανδὴ ὁ Μικροφαντομάς, νὰ μᾶς τελεγραφήσῃ! Ἀμ' παίζουμε, λές;

ΟΙ ΔΥΟ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΙ!

Ὁ Ἄρης, μεταμφισμένος σὲ Ἀστυνομικὸ φεύγει, μόλις ἀπακρύνεται ὁ Φαντεκέξ. Χάνεται γρήγορα στὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φοβεροῦ Μαύρου Πύργου.

Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τὸ γενναῖο κι ἀτρόμητο αὐτὸ Ἑλληνόπουλο. Κι ἄς παρακολουθήσουμε τὸν κωμικοτραγικὸ Κεφάλας, μὲ τὰ μεγάλ' αὐτιά, τὸ φουσκωτὸ στομάχι καὶ τὶς τεράστιες ἀρβύλλες.

Καὶ νάτος:

Προχωρεῖ μετὸν Πιτσικόκο
οτὸν ὄμο του. Φθάνει γρήγορα
στὸ τρίτο δωμάτιο ἀριστερὰ ἀ-
πὸ τὴν εἴσοδο τοῦ Πύργου.

Κάπου ἐκεῖ κάτω, τὰ συνηθι-
σμένα πιά στὸ σκοτάδι μάτια
του, ξεχωρίζουν κάτι ποὺ ἀσπρί-
ζει...

Ὁ Φαντεκέξ σκύβει καὶ τὸ
παίρνει. Εἶναι ἓνα τετράγωνο
κοιμᾶτι χαρτί. Κάτι σὰν ἔγ-
γραφο!

— Πωπὼ καὶ πωπωπώπω!
κάνει κατενθουσιασμένος. Στὸν
οὐρανὸ τὸ ζήταγα καὶ στὴ γῇ
τὸ βρήκα! Θὰ φτειάξω μ' αὐτὸ
ἓνα καπελλάκι τσίφτικο! Νὰ
μὲ δῇ ἡ Ὁμορφοκούκλα καὶ νὰ
πάθῃ καρδιακὴ κατεδάφισι!...

Ἀμείως, μὲ μεγάλη σβελτύ-
συνη καὶ δεξιotechνία, σκαρώνει,
ἀπὸ τὸ χαρτί ποὺ βρήκε, ἓνα δί-
κωχο. Καὶ τὸ καθίζει στραβά -
στραβά στὴν κεφάλᾳ του!

— Ἄν οἰκονομίσω καὶ κανένα
ἄλλο, θὰ σοῦ φτειάξω κ' ἑσένα,
Τεντυμπόα μου! λέει στὸ πιθη-
κάκι του.

Ὑστερα, βάζει τὸ κλειδί
στὴν κλειδαριὰ τῆς τρίτης πόρ-
τας. Τὴν ἀνοίγει καὶ μπαίνει
μέσα στὸ δωμάτιο...

Ἡ Δανάη τὸν ἀγκαλιάζει
τρελλῇ ἀπὸ χαρὰ:

— Νὰ ζήσης χίλια χρόνια,
καλέ μου Φαντεκέξ! Μονάχα ἐσὺ
μὲ ἀγαπᾷς καὶ θέλεις τὸ καλὸ
μου!... Ἕνας παληοπόλισμαν
μ' ἔκλεισε ἐδῶ μέσα. Ὁ Ἄρης
μὲ παράτησε κ' ἔφυγε!... Οὐ-
τε νὰ τὸν ξαναδῶ στὰ μάτια
μου! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη του;
Ἐσὺ εἶσαι χίλιες φορές καλύτε-

ρος ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Τζωννυτζὼν κορδώνεται:

— Ἀμέ! Τέτοια θὰ λέμε τώ-
ρα; Ἰσα ἐγώ, μετὸ τσίφτικο
καπελλάκι μου, κ' ἴσα ἓνας πα-
ληοπολισμάνος μετὴν λαγάνα
ποὺ φοράει στὸ κεφάλι; Ἀμ'
παίζουμε λές;

Ἡ Δανάη τὸν τραβάει μετὰ διὰ
σὶ ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Πάμε τώρα γρήγορα...

— Ποῦ;

— Πάμε, σοῦ λέω! Μὴ μὲ χα-
σομερᾶς...

— Μὰ ποῦ, βρὲ Κορίτσι μου;
Πάμε νὰ βροῦμε αὐτὸ τὸν
ἀναίσθητο! Τὸν παληάνθρωπο!
Τὸ γαϊδούρι! Τὸν...

— Τὸν Ἄρη;

— Ναί! Αὐτὸν τὸν τιποτέ-
νιο! Τὸν μασκαρά! Τὸν...

Ὁ Φαντεκέξ κουνάει θλιδερὰ
τὴν κεφαλὰ του:

— Ἐν τάξει! Κατάλαβα!...
Πάμε νὰ τοῦ πῆς πὼς δὲν θέλεις
νὰ τὸν... ξαναδῇς στὰ μάτια
σου!

Καὶ τὰ δυὸ Παιδιὰ βγαίνουν
ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τῆς τρί-
της κάμαρας...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὶ
τρομερὸ κι ἀναπάντεχο γίνεται:

Δυὸ τεράστια καὶ γεμάτα μυ-
ῶνες μπράτσα, ἀγκαλιάζουν στὸ
σκοτάδι τὴ Δανάη καὶ τὸν Φαν-
τεκέξ. Εἶναι ὁ ἀγνωστος φα-
λακρὸς γίγαντας ποὺ ξέρουμε...
Τὸ ἄμοιρο Κορίτσι βγάζει
τρομαγμένα καὶ σπαρακτικὰ ξε-
φωνητὰ:

— Βοήθειαιάα, Ἄρηηηη!...
Βοήθειαιααατ!...

Ὁ Φαντεκέξ ἀντιμετωπίζει
— ὅπως πάντα — τὴν κατάστα-

σι: ψύχραιμος κι ατάραχος:

— Άδερφέ μου, Μπουνταλομαντράχαλε, ξέρεις τίποτες; του λέει. Μελλοθάνατο σὲ βλέπω και χωματίλα μου μυρίζεις. ... Πολὺ φοβάμαι πὼς θὰ πᾶς ἀπὸ... κουτουλιά!...

Ὁ γιγάντιος καὶ τερατόμορφος Ἄνδρας, λέξι δὲν βγάζει. Ἀνοίγει μονάχα τὸ στόμα του. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ δείξῃ τὸ ἐσωτερικό του στὰ δυὸ Παιδιά.

Ὁ Φαντεκέξ «» ἡ Δανάη βλέπουν τὸ κούφωμα τοῦ στόματός του ἄδειο. Γλῶσσα δὲν ὑπάρχει μέσα! Σίγουρα θὰ τοῦ τὴν ἔχουν κόψει γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ μιλήσῃ. Νὰ μὴ προδώσῃ ποτὲ αὐτὰ ποὺ βλέπει καὶ ἀκούει μέσα στὸν τρομερὸ Μαῦρο Πύργο.

Ὁ Τζωννυτὼν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! "Ωστε δὲν ἔχεις γλῶσσα δική σου; τὸν ρωτᾷ. Τότε τὸ μόνο ποὺ θὰ σὲ σώσῃ, ἀδερφέ μου, εἶναι οἱ... «ξένες γλώσσες»! Πέσε, τὸ λοιπόν, μὲ τὰ μούτρα στὴ μελέτη! Χά, χά, χά!...

Ὁ φοβερὸς γίγαντας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιτος, κρατώντας γερά στὴν ἀγκυλιά του τὰ δυὸ δυστυχισμένα Παιδιά.

Τέλος, ξεκινάει. Προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀπαίσιου Πύργου.

Κάθε τόσο κυττάζει μὲ συμπάθεια καὶ συμπόνια τὰ θύματά του. Ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν σιγανὲς ἀναρθρὲς φωνές. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοὺς πῇ πὼς δὲν θὰ τοὺς κᾶν κακὸ.

Ἡ Δανάη ἐξακολουθεῖ νὰ ξε-

φωνίζει τ' ὄνομα τοῦ Ἄρη, ζητώντας βοήθεια!...

Ὅσο γιὰ τὸν Φαντεκέξ, αὐτὸς ἔχει προλάβει νὰ κρύψῃ στὸν κόρφο του τὸν μικροσκοπικὸ Πιτσικόκο. Καὶ τοῦ ψιθυρίζει τώρα, τὶς τελευταῖες θελήσεις του:

— Θὰ πεθάνω, Τεντυμπόσα μου!... Κι ἀπὸ σένα, ποὺ ξέρεις πόσο ρωμαντικὸς εἶμαι, μιὰ χάρι θέλω μονάχα: Νάρκησαι, πότε - πότε, στὸν τάφο μου νὰ κᾶνῃς τὰ... κακὰ σου!...

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ κατασυγκινημένος. "Ετοιμος νὰ ξεσπάσῃ στοὺς ἀγαρμπους λυγμούς του:

— Καθότι ἡ κοπριά, Πιτσικόκο μου, δυναμώνει τὸ χῶμα. Ἔτσι μπορεῖ νὰ φυτρώσουνε λαλούδια. Νὰ τὰ βλέπῃ καὶ νὰ εὐφραίνεται ἡ μακαρίτισσα ψυχὴ μου!...

Ὁ τερατόμορφος γίγαντας συνεχίζει τὴν πορεία του! Προχωρεῖ στὸν ἀτέλειωτο λαβύρινθο τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων... Κατεβαίνει βαθιεὲς σκάλες...

Ποὺ νὰ πηγαίνει ἄραγε;

Ο «ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ»

Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε καὶ θὰ τὸ μάθουμε ἀργότερα...

Τώρα ὅλοι εἴμαστε περίεργοι νὰ βρεθοῦμε κοντὰ στὸν ἀπαίσιο Ἐπιστήμονα... Τὸν «κακούργο» ποὺ τόσα ἐγκλήματα ἔχει κάνει σ' αὐτὸ τὸν Μαῦρο Πύργο!...

.....

Εἶναι τώρα μεσάνυχτα παρὰ λίγα λεπτά...

Σ' ἓνα παράξενο Ἔργαστή-

ριο, γεμάτο από έπιστημονικές συσκευές, αλλά και από σύνεργα της Μαύρης Μαγείας, βρίσκονται δυο άπαίσια ανθρώπινα πλάσματα:

‘Ο ένας είναι ο έκφυλος και σαδιστής Ντάβ Χάρμαν! ‘Ο Δράκουλας του Μαύρου Πύργου! ‘Ο άσυνείδητος κατάσκοπος των ‘Αμερικανών και άντικατάσκοπος των Ρώσων. ‘Ο μεγαλοφυής ‘Εφευρέτης των μέσων πού, σ’ έναν ένδεχόμενο τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, θα σκορπίσουν τον όλεθρο, τή συμφορά και τόν άφανισμό στήν ‘Ανθρωπότητα!

‘Η άλλη είναι μιá γιγαντόσωμη και τερατόμορφη γρηά στρίγγλα. ‘Η φοβερή και τρομερή Νεχράνα. Τό δεξι χέρι του Χάρμαν.

‘Εκείνος, σάν ‘Επιστήμονας, έχει στή διάθεσί του όλες τις φυσικές δυνάμεις. Κ’ εκείνη, σάν Μάγισσα, έχει τις υπερφυσικές.

Τά δυο αυτά ανθρώπινα τέρατα, σιγανουκουβετιάζουν. ‘Η πόρτα του άλλόκοτου ‘Εργαστηρίου είναι μισάνοιχτη. Κανένας τους όμως δεν φαντάζεται πώς κάποιος απ’ έξω κρυφobλέπει και κρυφακούει...

— Λοιπόν; ρωτάει ή Νεχράνα. Τί άπόκανες μέ τους δώδεκα κατασκόπους;

‘Ενα σαδιστικό χαμόγελο διαγράφεται στά χείλια του άπαίσιου Δράκουλα:

— Τους μισούς τους έστειλα στον ‘Άλλο Κόσμο, μέ τό πι-στόλι μου!...

— Ναί, ξέρω... Αύτους πού μούπες κ’ έξαφάνισα!...

‘Ο Χάρμαν συνεχίζει:

— Και τους άλλους έξη, τους γκρέμισα στον ‘Τάφο των Ζωντανών»...

— Χά, χά, χά! κάνει ή Νεχράνα. Θα καλοπεράσουνε πάλι τά ποντίκια του Πύργου σου! Χά, χά, χά!...

Μά σχεδόν άμέσως τό πρόσωπό της σκοτεινιάζει. Τόν ρωτάει κάπως άνήσυχη:

— Δεν φαντάζομαι νά ξεχασες νά τους πάρης τά χαρτιά πούχαν επάνω τους;...

— Τους τά πήρα, βέβαια... Και τάχω κάψει τώρα... ‘Ο-μω ένα έγγραφο — τό κυριώτε-ρο — δεν μπόρεσα νά τό βρώ... ‘Ολο τόν Πύργο γύρισα. Παντού έψαξα...

— Τί έγραφε τό χαρτί αύτό;

— Πώς εργάζομαι και για λογαριασμό των Ρώσων, σάν άντικατάσκοπος!... Πώς πληρώνομαι κι απ’ αυτούς... Και πώς μου προσφέρουν τώρα ένα τρισεκατομμύριο χρυσές λίρες για νά τους πουλήσω τό μυστικό του μετάλλου πού...

— Μή στεναχωριέσαι... Θα κυττάξω εγώ στο κρύσταλλο! Θα σου πώ πού βρίσκεται.

Και σηκώνεται για νά πάρη τό μαγικό αύτό σύνεργο...

‘Ομως, ξαφνικά κάτι θυμάται:

— ‘Αλήθεια, Ντάβ: Τί άπόκα-μες μ’ αυτούς τους μικρούς δια-βόλους, πού κατάφεραν νά τρυ-πώσουν στον Πύργο;

Τά μάτια του Δράκουλα σκο-τεινιάζουν:

— ‘Εστειλα τόν Κουραμπάν νά τους πιάση. Νά τους ρίξη

Ἡ ἐξαγριωμένη Δανάη δίνει ἓνα φοβερό κτύπημα στο πρόσωπο τοῦ μικροῦ Φαντομά.

κι αὐτοὺς στὸν «Τάφο τῶν Ζωντανῶν»... Δὲν ξέρω τί ἀπέκανε...

— Ἐχεις ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν γίγαντα, πὺ κρατᾷς ἐδῶ μέσα; ρωτᾷ ἡ Νεχράνα.

— Ὁχι! τῆς ἀποκρίνεται. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦκοψα τὴ γλῶσσα. Ἀπ' ὅσα βλέπει καὶ ἀκούει, τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πῇ. ... Μὰ οὔτε καὶ γράμματα ξέρει γιὰ νὰ τὰ γράψῃ...

Ἡ τερατόμορφη γρηᾶ κουνᾷ τὸ κεφάλι της:

— Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη στὸν Κουραμπάν. Μοῦ φαίνεται πὼς κρύβει κολω-

σύνη στὴν ψυχὴ του. Κι αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο... Ὑστερα ἔχω καταλάβει πὼς σὲ μισεῖ, Ντάβ. Σὲ μισεῖ θανάσιμα!...

Ἡ φοβερὴ Μέγαιρα μὲ τὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, παίρνει στὰ χέρια της μιὰ μεγάλη καὶ βαρεῖα κρυστάλλινη μπάλλα. Μέσα σ' αὐτὴν θὰ κυττάξῃ νὰ δῇ ποὺ βρίσκεται τὸ χαμένο χαρτί τῶν ἐχθρῶν τοῦ Δράκουλα...

Ὅμως, δὲν προφθαίνει... Ξαφνικὰ ἡ μισάνοικτη πόρτα τοῦ Ἐργαστηρίου ἀνοίγει διὰ πλατά. Καὶ ἡ γνώριμη σιλουέτα τοῦ Ἀρη παρουσιάζεται στὸ κατώφλι της.

‘Ο κακούργος ‘Επιστήμονας πετιέται ὀρθός! ‘Ενῷ ἄγριο ξεφωνητὸ μίσους ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στήθεια του:

— ‘Εσύ, πάλι, Διάβολε, μπροστά μου; Μὰ τέσο πολὺ, λοιπόν, βιάζεται νὰ πεθάνης;

Καὶ σὰν ἀρπαικτικὸ ὄρνις χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸ περήφανο καὶ γενναῖο ‘Ελληνόπουλο.

‘Αλλοίμονο σ’ αὐτόν...

‘Η σιδερένια γροθιά τοῦ ‘Αρη τινάζεται σὰν βολίδα στὸν ἀέρα. Καὶ ποῖν ὁ Δράκουλας πλησιάζει, κτυπάει μὲ ὀρμὴ κεραυνοῦ στὸ πρόσωπό του!...

‘Ο Ντὰβ Χάρμαν εἶναι πολὺ χεροδύναμος ‘Ανδρας. Καὶ φοβερὸς μποξέρ!... ‘Ομως τέτοια γροθιά οὔτε εἶχε δώσει, οὔτε εἶχε δεχθῇ ποτὲ στὴ ζωὴ του.

‘Ετσι, ἀνατρέπεται! Σωριάζεται κατὰ ἀνάσκει!...

Τὸ ‘Ελληνόπουλο σκύβει, τὸν σηκώνει καὶ τὸν ξαναστήνει ὀρθό. ‘Ετοιμάζεται νὰ τοῦ δώσῃ δευτέρη γροθιά στὸ πρόσωπο...

Μὰ τὴ φορὰ τούτῃ δὲν προφθαίνει. ‘Ο Δράκουλας τοῦ Μαύρου Πύργου τινάζει μὲ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι τὶς δυὸ παλάμες του. ‘Αρπάζει τὸ ‘Ελληνόπουλο ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

‘Η τερατόμορφη Νεχράνα, ποὺ παρακολουθεῖ τὴ σκηνή, οὐρλιάζει τώρα μὲ ἄγρια χαρὰ:

— Πνίχ’ τον Ντὰβ!... Πνίχ’ τον νὰ ἡσυχάσουμε!

Καὶ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν προστατευμένὸν της κακούργο, σηκώνει τὴ βαρεῖα κρυστάλλινη μπάλλα ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια.

Τὴν κατεβάζει μὲ λυσσασμένη ὀρμὴ στὸ κεφάλι τοῦ ὑπέροχου παλικαριοῦ! Γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ, σίγουρα, στὸν τόπο!...

‘Ομως ὁ ‘Αρης δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ χάνονται τόσο εὐκολα. Σὰν ‘Ελληνας ξέρει νὰ πολήσῃ ἀκριβὰ τὸ τομάρι του!

Στὸ ἀσύλληπτα μικρὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ χρειαζόταν ἡ κρυστάλλινη μπάλλα γιὰ νὰ κατέβῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ στὸ κεφάλι του, προφθαίνει καὶ τινάζει σὰν ρουκέττα τὸ δεξί του πόδι. Κ’ ἐνῷ οἱ παλάμες τοῦ Χάρμαν σφίγγουν τὸ λαιμὸ του, δίνει μιὰ θανατερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά τῆς γιγαντόσωμης Κακούργας...

— ‘Ωωωωωω! κάνει μὲ πονεμένο σπαραγμὸ ἡ Νεχράνα. Καὶ σωριάζεται κάτω μουγγρίζοντας σὰν βουβάλι ποὺ τὸ σφάζουν.

Φυσικὰ καὶ ἡ κρυσταλλένια μπάλλα δὲν βρίσκει πιὰ τὸ στόχο της. Καὶ ξεφεύγοντας κτυπάει μὲ μεγάλη ὀρμὴ κάτω, στὸ πέτρινο δάπεδο τοῦ ‘Εργαστηρίου. Γίνεται χίλια κομμάτια!...

‘Ο Δράκουλας τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ τὸ ἀδόμαστο ‘Ελληνόπουλο, κάνοντας μιὰ ἀπτόμη καὶ δυνατὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, ξεφεύγει ἀπὸ τὴ λαβὴ του. Λευθερώνεται...

‘Αμέσως, καὶ χωρὶς οὔτε στιγμή ν’ ἀφήσῃ ἀχρησιμοποίητη, τινάζει δευτέρη, πιὸ τρομακτικὴ γροθιά πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου του...

‘Ομως, ταυτόχρονα, κι ὁ Χάρμαν, μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ εἶχε τινάζει καὶ τὴ δική του γροθιά...

‘Αλλοίμονο!... Οἱ δυὸ γρο-

θιές συναντώνται στον αέρα. Με την όρμη που έχουν κτυπούν, σαν βολίδες, ή μια πάνω στην άλλη!...

Οι παλάμες του τσακίζονται και ματώνουν!... Τὰ δάκτυλά τους σπάζουν!...

Και οι δύο τους πονούν αφάνταστα!... 'Ο Δράκουλας ξεφωνίζει σαν τρελλός, φέρνοντας στο στόμα την τσακισμένη παλάμη του.

Το ίδιο πονάει κι ο 'Αρης. Μά αυτός ούτε ξεφωνίζει, ούτε βογγάει. Μόνο παρατώντας το κτυπημένο του χέρι, σφίγγει άμέσως την άριστερή γροθιά του.

Και δίνει τρίτο, πιό φοβερό, κτύπημα στο κεφάλι του Δράκουλα!...

Αυτό ήτανε:

'Ο έκφυλός και σαδιστής 'Επιστήμονας, σωριάζεται βαρύς κι άναίσθητος πάνω στο γιγάντιο κορμί της Νεχράνας. 'Η Μέγαιρα σφαδάζει κάτω, ούρλιάζοντας και κρατώντας τη βαρειά κτυπημένη κοιλιά της.

Το φοβερό 'Ελληνόπουλο και πάλι δεν αφήνει σπιγμή να χαθή: 'Αρπάζει ένα χοντρό σχοινί που βρίσκεται πεταγμένο σε μια γωνιά του 'Εργαστηρίου. Γονατίζει μπροστά στον άναίσθητο Δράκουλα και την πονεμένη τερατόμορφη Μέγαιρα. Τό φέρνει πολλές βόλτες γύρω στα κορμιά τους. Και τούς δένει χειροπόδαρα και όσο πιό γερά μπορεί:

— Τί να σάς κάνω! μουρμουρίζει, σά να νοιώθη τύψεις στη

συνείδησί του. Ούτε έσένα, κύρ Δράκουλα ήταν σωστό να σε χτυπήσω, άφοῦ ήσουν χτυπημένος! Ούτε κ' έσένα, κυρά Νεχράνα, ήταν σωστό να σε κλωστήσω στο άδύνατο μέρος που σε κλώτσησα! "Όμως αν δεν έκανα ό,τι έκανα, θα θρισκόμουν έγω τώρα κάτω, στη θέσι σας...

Και καταλήγει σ' ένα σκληρό συμπέρασμα:

— Στον πόλεμο πρέπει να πολεμάς κανείς. "Οχι να έφαρμόζή τους... Κανόνες Κολής Συμπεριφοράς!

Τέλος, σηκώνεται πάλι, και παρατώντας τους δεμένους, όπως είναι, φεύγει βιαστικός.

Πλάι στην πόρτα του 'Εργαστηρίου βρίσκεται πεταγμένη ή στολή που είχε φορέσει για να μεταμφιεστή σε άστυνομικό. Προσπεράνει άδιάφορος, ποδοπατώντας τη. Δεν του χρειάζεται πιά...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΑΜΠΑΝ

"Ας αφήσουμε τώρα τον "Αρη να χάνεται στον σκοτεινό λαβύρινθο των ατέλειωτων διαδρόμων του Μαύρου Πύργου...

Καιρός είναι να ξαναγυρίσουμε χρονικά λίγο πίσω στην ιστορία μας. Και να παρακολουθήσουμε τον φαλακρό γίγαντα Κουραμπάν...

Τόν είχαμε 'δει, όπως θυμόσαστε, να προχωρή, κρατώντας στα γερά μπράτσα του τη Δανάη και τόν Φανκέξ.

Και τὰ δυο αυτά άμοιρα

Παιδιά έχουν πιά καταλάβει την τραγική τύχη που τὰ περιμένει. 'Ο τρομερός αὐτὸς ἀγριάνθρωπος μὲ τὴν κομμένη γλῶσσα, σίγουρα θὰ τοὺς πηγαίνει σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια κελιά θανάτου, τοῦ Πύργου. Κ' ἐκεῖ, ἢ θὰ τὰ σπαράξει μὲ τὶς χεροῦκλες του, ἢ θὰ τὰ ποδοπατήσει κάτω ἀπὸ τὶς ἀπέραντες βαρεῖες του πατουσες! Ζωντανοί, πάντως, δὲν πρόκειται νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ χέρια του!

Καὶ νά:

'Ο φαλακρὸς Γίγαντας προχωρεῖ ἀργὰ καὶ μὲ κάθε προφύλαξι. Κυττάζει συνεχῶς γύρω καὶ πίσω του ἀνῆσυχος! Σὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν δοῦν. Σὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ συναντηθῇ μὲ κάποιον...

Ἔτσι διασχίζει ἀτέλειωτους διαδρόμους. Κατεβαίνει σκάλες μὲ ἀμέτρητα πέτρινα σκαλοπάτια. Ὡσπου τέλος φθάνει στὰ βαθεῖα ὑπόγεια τοῦ Μαύρου Πύργου.

Ἐκεῖ, σταματάει κάπου.. Ἀφήνει τὰ δυὸ θύματά του κάτω. Καὶ μὲ χειρονομίες, γκριμάτσες τοῦ προσώπου, καὶ ἀναρθρὸς φωνές, πασχίζει κἄτι νὰ τοὺς πῇ. Κἄτι νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ...

Ἡ Δανάη δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τίποτα!

Ὅμως ὁ Φαντεκεξ ἀναλαβαίνει νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ:

— Τὸ λοιπόν, Ὁμοφοκοῦκλα μου, θέλει νὰ πῇ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι θέλει! Κατάλαβες;

Ὁ Κουραμπάν, μὲ τὴν κομμένη γλῶσσα, ἐξακολουθεῖ νὰ

τοὺς μιλάει μὲ τὸν παράξενο τρόπο του. Προσπαθεῖ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν αὐτὰ πανωκάτω:

«Μὴν ἀνησυχῇτε, παιδιὰ μου! Ἐγὼ εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος! Ἡ καρδιά μου δὲν βασταίει νὰ σᾶς κᾶν κακό! Ὁ Δράκουλας μὲ πρόσταξε νὰ σᾶς θάψω ζωντανούς... Ὅμως ἐγὼ τὸν μισῶ. Γιατὶ μὲ τὴν «κακούργα Νεχρά» μὲ ὑπνώτισαν καὶ μοῦκοψαν τὴ γλῶσσα. Καὶ τώρα μὲ κρατᾶνε σκλάβο ἐδῶ μέσα στὸ Μαύρο Πύργο τους! Δὲν θέλω λοιπὸν νὰ πῶτε κ' ἐσεῖς τὰ ἴδια. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς κρύψω κάπου ἐδῶ. Καὶ θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Νὰ τὸν πνίσω! Ὑστερα θὰ μὲ πάρτετε μαζί σας... Ἐλέω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα!»

Ὁ Φαντεκεξ ἀναλαβαίνει πάλι νὰ τὰ ἐξηγήσῃ στὴ Δανάη:

— Τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μᾶς πῇ, ὁ φουκαράς, πὼς δὲν ἔχει γλῶσσα. Καὶ πὼς ἂν εἶχε γλῶσσα, θὰ τὴν ἔκανε στιφάδο, νὰ μᾶς κᾶν τὸ τραπέζι. Πλὴν ὅμως ἀφοῦ δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ μιλήσῃ, πὼς θὰ μᾶς καλέσῃ νὰ τῇ... φᾶμε; Ὅπερ, δηλαδή, μπερδεμμένα πράγματα κι ἄσ'τα νὰ πᾶνε στὸ διάβολο!

Ὁ τρατόμορφος ἀλλὰ καλοκαρδὸς γίγαντας Κουραμπάν, παίρνει τώρα ἀπὸ κάπου δύο σχοινιά. Καὶ δένει γερά μὲ τὸ ἓνα τὸν φαντεκεξ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴ Δανάη.

Μὲ νοήματα πάλι γκριμάτσες καὶ ἄναρθρὸς φωνές, πασχίζει νὰ τοὺς πῇ αὐτά, πάνω κάτω:

«Δὲν σᾶς ἔδεσα γιὰ κακὸ σκοπὸ. Μόνο γιὰ νὰ καθήσετε φρόνιμα ἐδῶ, ὅσο ν' ἀνέβω, νὰ

πνίγω τὸ Δράκουλα, καὶ νὰ γυρίσω.

«Τότε θὰ λύσω τὰ σχοινιά καὶ θὰ σὰς βγάλω ἔξω ἀπὸ τὸν Πύργο...

Καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τοὺς ἐξηγεί :

«Ἄν δὲν σὰς ἔδεναν, κι ἀρχίζατε νὰ τριγυρίζετε μέσα σ' αὐτὸ τὸν καταραμένο Πύργο, μπορεῖ νὰ σὰς συναντοῦσε ὁ κακοῦργος Δράκουλας ἢ ἡ φοβερὴ Νεκράνα. Καὶ τότε μόνον ὁ Χάρος θὰ σὰς γλύτωνε ἀπὸ τὰ χέρια τους. (*)»

Ὁ Φαντεκέξ ἢ Τζωννυζών, δεμένος καθὼς βρίσκεται, ἀκούει μὲ προσοχὴ τὸν φαλακρὸ καὶ μουγγὸ γίγαντα. Κ' ὅταν ἐκεῖνος τελειώνει, ἐξηγεί πάλι στὴ Δανάη:

— Θέλει νὰ πῇ, δηλαδή, πὼς μὰς ἔδεσε, γιατί τώρα δὲν πεινᾷ, ὁ φουκαράς... Ὅμως μὰς κολατσίσαι ἀργότερα!...

Στὸ μεταξύ, ὁ Κουραμπάν, ἔχει ξεκινήσει. Προχωρεῖ ἀργά... Ὁ ἀνέβη πάνω στὸ Ἐργαστήριο τοῦ Πύργου. Γιά νὰ σιγურίσῃ καλὰ τὸν ἀπαίσιο Δράκουλα καὶ τὴ φρικτὴ συντροφισσά του...

Ὁ Φαντεκέξ — ψύχραιμος καὶ ἀτάραχος, ὅπως πάντα — ἀποχαιρετᾷ τὴ Δανάη:

— Τὸ λοιπόν, Κορίτσαρε: Ζωὴ σὲ λόγου μας καὶ καλὸ «λείψανο» νὰ κάνουμε. Τὸ ὁποῖ-

(*) Ὁ Κουραμπάν δὲν ξέρεי πὼς ὁ Ἄρης ἔχει δέσει, πάνω στὸ Ἐργαστήριο, τοὺς δυὸ ἀπαίσιους κακοῦργους, ποὺ αὐτὸς ζητοῦσε νὰ πνίξῃ.

ον: ἄνε κουράγιο κι ἀπὸ χρόνου νᾶμαστε καλά!...

Ἡ Δανάη ἀναστενάζει:

— Ὁ Ἄρης! Μονάχα ὁ Ἄρης, θὰ μπορούσε νὰ μᾶς σώσῃ!...

Καὶ ρωτᾷ τὸν κωμικοτραγικὸ σύντροφό της:

— Πέσμου, Φαντεκέξ: Τί γίνηκε ὁ Ἄρης;

— Πολισμάνος! τῆς ἀποκρίνεται σοδαρά - σοδαρά.

Καὶ τὴ ρωτᾷ, αὐτὸς τώρα, μὲ τὴ σειρά του:

— Ὡστε, θέλεις νὰ λυθῇς, Δανάη;

— Πολύ! Πάρα πολύ!

— Τί λές, μωρὲ παιδί μου! Καὶ τόχα μιὰ... σκασιλα!

Ἀμέσως ὅμως, φωνάζει στὸ μικροσκοπικὸ πιθηκάκι, ποῦχει λουφάζει στὸν κόρφο του:

— Πιτσικόκο, ἔξελθε! Καὶ λῦσον πάραυτα τὴν Ὀμορφοκούκλα, δι' ὁδοντωτοῦ πριονιζοῦ!

Μὰ τὸ τετραπέρατο ζωάκι δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ. Τὸ σχοινὶ ποὺ ἔχει φέρει βόλτες στὸ κορμὶ τοῦ Φαντεκέξ, τὸ κρατᾷ αἰχμάλωτο κι' αὐτό.

Ὁ Τζωννυζών τὸ βοηθάει ρουφώντας πρὸς τὰ μέσα τὸ στήθος του. Ὡστόσο ἐκεῖνο, μὲ μεγάλες προσπάθειες καταφέρνει νὰ βγῇ.

Ἀμέσως καὶ μ' ἓνα σάλτο, βρίσκεται πάνω στὸ σῶμα τῆς Δανάης. Κι ἀρχίζει νὰ πριονίζει, μὲ τὰ μικρὰ κοφτερὰ δοντάκια του, τὸ σχοινὶ ποὺ τὴν κρατᾷ δεμένη.

Ὁ Φαντεκέξ τοῦ δίνει κουράγιο:

— Ἔτσι μπράβο, Τεντυμπόα μου: Δι'... ὁδοντωτοῦ πριονι-

σμού!...

Σε λίγο ή όμορφη μελαχροινή Κοπέλλα είναι όρθη καί λεύθερη.

Στό μεταξύ ό Πιτσικόκος έχει ροκανίσει καί τά σχοινιά του άφέντη του. Ό Τζωννυζών πετιέται γρήγορα όρθός:

— Έν τάξει! κάνει στό πιθηκάκι. Άμα βαρεθούμε λυτοί, θά σου πώ νά μάς... ξαναδέσης!

Καί παίρνουν άμέσως δρόμο. Διασχίζουν ξεφωνίζοντας χαρούμενοι, σκοτεινούς διαδρόμους... Άνεβαίνουν σκάλες... Βιάζονται νά φθάσουν στό πάνω μέρος του Πύργου. Νά βρουν τόν Άρη. Νά φύγουν όλοι μαζί...

Όμως ό γίγαντας Κουραμπάν, έτσι άργά που βαδίζει, δέν έχει ξεμακρύνει πολύ... Καί φυσικά φθάνουν στ' αυτιά του, τό ποδοβολητό καί τά ξεφωνητά των δυό Παιδιών.

Σταματάει, λοιπόν, καί γυρίζοντας πίσω, κάνει θυμωμένες γκριμάτσες. Βγάζει άπειλητικά άναρθρα ξεφωνητά. Καί κουνάει άγρια, δεξιά καί άριστερά, τίς τεράστιες χερούκλες του...

Ό Φαντεκέξ έξηγει πάλι στη Δανάη:

— Θέλει νά πή, δηλαδή, ότι πρέπει νά κάνουμε... Σουηδική γυμναστική!...

Ό φαλακρός γίγαντας άρπάζει τέλος τη Δανάη καί τόν Φαντεκέξ στά χέρια του. Καί ξεκινάει... Φαίνεται πώς έχει τώρα κακές διαθέσεις γι' αυτούς!

Άφου δέν του έδειξαν έμπιστοσύνη καί λύθηκαν γιά νά φύγουν, δέν θά τους προστατέψη κι εκείνος. Θά τους θάψη ζωντα-

νούς, έκτελώνοντας τη διαταγή του Δράκουλα.

Τά Παιδιά βρίσκονται πάλι σέ τραγική θέσι. Όμως τό κωμικοτραγικό Άμερικανάκι, ούτε σαστίζει, ούτε τά χάνει ποτέ του.

Με μιά ξαφνική κίνηση, καταφέρνει νά ξεφύγη από την άγκαλιά του Κουραμπάν. Καί νά τό βάλη στά πόδια! ξεφωνίζοντας:

— Πίσω... Κουραμπιέ καί σ' έφαγαααα!...

Ό γίγαντας — χωρίς νά παρατήση τό Κορίτσι — κυνηγάει νά τόν ξαναπιάση... Έτσι, ό Φαντεκέξ άναγκάζεται νά τρυπήσχη στην πρώτη πόρτα που βλέπει μισάνοικτη...

Είναι μιά μεγάλη παρούταποθήκη! Γεμάτη από άμέτρητα κοσσόνια δυνάμιτες, φυτίλια καί άλλες έκρηκτικές ύλες... Είναι φανερό πώς ό Χάρμαν, θά τίς χρησιμοποιή γιά τά φοβερά σαμποτάζ που διοργανώνει στην Άμερική, σάν άντικατάσκοπος των Ρώσων...

Όμως τά μάτια του Κουραμπάν, συνηθισμένα νά διακρίνουν στό σκοτάδι του Μαύρου Πύργου βλέπουν που τρύπωσε...

Έτσι, φθάνει τρέχοντας στην πόρτα τής παρούταποθήκης. Μπαίνει μέσα, τόν άρπάζει καί συνεχίζει τό δρόμο του...

Ό Φαντεκέξ φαίνεται όμως τώρα πολύ αίσιόδοξος:

— Άν του ξαναξεφύγω, Όμορφοκούλα μου, λέει στη Δανάη, θά τινάξω τόν Πύργο στόν άέρα! Κι άς κάτσουνε μετá νά τόν μαζεύνουνε από κάτω, με τό... κουταλάκι του γλυκού!...

“Ομως, αλλοίμονο: ‘Ο τερατόμορφος γίγαντας φθάνει σέ λίγο μπροστά στο άνοιγμα μιās βαθείας καταπακτής. Είναι ό «Τάφος τών Ζωντανών»...

‘Από τό βάθος του φθάνουν στ’ αúτιά τους τὰ πονεμένα βογγητά και οί αδύναμες, απεγνωσμένες επικλήσεις τών έξη ζωντανών Κατασκόπων, πού ό Δράκουλας είχε γκρεμοσκακίσει εκεί... Είναι φανερό πώς όλοι τους περνάνε τίς τελευταίες στιγμές τής ζωής τους. Τά μεγάλα πεινασμένα ποντίκια τούς κατασπαράζουν.

‘Ο Φαντεκέξ τούς φωνάζει από ψηλά:

— Κουράγια, Κύριοι!... Τώρα θά μάς πετάξουνε κ’ έμάς. Με τό καλό νά μάς δεχθίτε στα... κεφάλια σας!...

Και πραγματικά: ‘Ο τρομακτικός Γίγαντας ετοιμάζεται νά τούς γκρεμίση στο άνοιγμα του μακάβριου «Τάφου τών Ζωντανών»...

“Ομως τήν ίδια στιγμή μιá βαθεία και υπόκωφη φωνή ακούγεται κοντά τους:

— Είμαι ό Χάρος, Κουραμπάν!... Ήρθα νά πάρω τήν ψυχή σου!...

Είναι ένα τρομακτικό στην όψι Φάντασμα, πού προχωρεί άργά πρòς τό μέρος τους.

‘Ο βλοσυρός ‘Αστυνομικός με τὰ χοντρά μουστάκια σπρώχνει βάνουσα τή Δανάη πού ξεφωνίζει ζητώντας βοήθεια...

Ὁ κοῦτὸς καὶ δεισιδαίμονας Γίγαντας τρομοκρατιέται ἀφάνταστα ἀντικρύζοντας τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ ὄν! Καὶ πετώντας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του τὰ δυὸ Παιδιά, προχωρεῖ νὰ φύγῃ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΠΙΡΤΟ

Ὅμως τὸ Φάντασμα τὸν κυνηγᾷ. Κι ὁ Κουραμπὴν τὸ βάζει πανικόβλητος στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ...

Λεύθερος τώρα ὁ Φαντεκὲς, τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Δανάη: — Πάμε καὶ φτihnά τὴ γλύτωσε ὁ Κουραμπιές, τῆς λέει. Ἄν δὲν παρουσιαζότανε τὸ Φάντασμα, ἦμουν ἕτοιμος νὰ τὸν σχίσω σάν... χασε διπλόφαρδο!...

— Ποῦ θὰ πάμε; τὸν ρωτᾷ χαμένα ἡ Νέα.

— Νὰ βγοῦμ' ἔξω ἀπὸ τὸν Πύργο. Νὰ ξεκουμπιστοῦμε ἀπὸ δῶ!... Ὅμως πρὶν ἀπ' αὐτὸ ἔχουμε νὰ κάνουμε μιὰ σπουδαία δουλειά!...

— Τί;

— Περίμενε καὶ θὰ δῆς!...

Καὶ ὁ Τζωννυτζὼν ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν παρασύρῃ, τραδώντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι...

Ὡσπου τέλος, φθάνουν στὸ μεγάλο δωμάτιο μετὰ τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες!...

— Ἀπὸ δῶ θὰ γίνῃ τὸ μεγάλο πανηγύρι, Ὁμορφοκούκλα μου! τῆς λέει μετὰ ἐκείνη ὁ Φαντεκὲς.

Κι ἀμέσως παίρνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ κουβάρια μετὰ φυτίλια ποὺ βρίσκοντ' ἐκεῖ, ἀρχίζει νὰ μετρήσῃ μετὰ τὰ χέρια του:

— Ἔνα... δύο... τρία... τέσσερα...

— Τί κάνεις ἐκεῖ; ρωτᾷ ἡ Δανάη.

— Τὰ φυτίλια, τῆς ἐξηγεῖ, μεταδίδουν τὴ φωτιά μετὰ ταχύτητα: ἕνα μέτρο στὸ λεπτό... Ἐγὼ θὰ βάλω καὶ θ' ἀνάψω δέκα μέτρα φυτίλι! Ἔτσι ὁ Πύργος θὰ τινασχθῇ στὸν ἀέρα μετὰ ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας!... Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐμεῖς θὰ προλάβουμε, ὅχι μονάχα νὰ βγοῦμ' ἔξω, μὰ καὶ νὰ ξεμακρύνουμε καμμιὰ πεντακοσαριά μέτρα.

Ἔτσι καὶ γίγεται... Ὁ Φαντεκὲς κῶδει δέκα μέτρα φυτίλι καὶ βάζει τὴ μιὰ του ἄκρη σ' ἕναν μεγάλο σωρὸ ἀπὸ κασσόνια μετὰ δυνάμεις...

Ἦτοτε ρωτᾷ τὴ Νέα:

— Μπᾶς καὶ σοῦ βρίσκεται κανένα παλιόχαρτο;

— Τί νὰ τὸ κάνεις;

— ἔχω ἕνα μονάχα σπέρτο στὸ κουτί. Καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἀνάψῃ μετὰ τὴν πρώτη τὸ φυτίλι... Ἄς ἔχω, τὸ λοιπόν, ἀναμμένο ἕνα χαρτί...

Ἡ Δανάη τραβάει ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ χάρτινο δίκωχο. Αὐτὸ ποὺ εἶχε φτενάζει μετὰ τὸ ἔγγραφο ποὺ βρῆκε...

— Νά, παιδί μου: χαρτί δὲν εἶναι αὐτό;

Ὁ Φαντεκὲς τῆς τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ ξανακαθίζει στὸ κεφάλι του:

— Αὐτὸ δὲν εἶναι παλιόχαρτο! τῆς κάνει μετὰ θυμό. Εἶναι καπελλάκι τσιφτικο καὶ τεντυμποϊκό!...

Καὶ ρωτᾷ τὸ πιθηκάκι του:

— Ἔτσι, Πιτσικόκο μου;

Χαρτί, όμως, δὲν βρίσκεται πουθενά. Καὶ ὁ Τζωνντζὼν ἀναγκάζεται νὰ παίξῃ κορῶνα - γράμματα τὸ τελευταῖο σπέρτο.

Παίρνει ὅμως τὰ μέτρα του :

— Δανάη, τῆς λέει, πρόσεξε νὰ μὴ φτερνιστῆς. Κ' ἐσὺ Πιτσικόκο: μὴ... σοῦ φύγῃ κανένας «ἀεροδυναμικός» καὶ μοῦ τὸ σήσης!...

Εὐτυχῶς!... Μὲ τὸ τελευταῖο σπέρτο καταφέρνει νὰ βάλῃ φωτιά στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ φυτιλιοῦ.

— Πάμε τώρα! ξεφωνίζει θριαμβευτικά. Καὶ ἀρπάζοντας τὸν Πιτσικόκο, τὸ βάζει στὰ πόδια... .

Ἡ «ἀτρόμητη» Δανάη τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτόν. Τὸν προσπερνάει, φωνάζοντας:

— Γρήγορα, Φαντεκέξ! Κοντεύει νὰ περάσῃ τὸ πρῶτο λεφτό! Ἄλλα ἐννιά λεφτὰ μᾶς μένουνε καὶ θὰ τιναχτοῦμε σαδὸν ἄερα!...

Ἀλλοίμονο! Δὲν ἔχει προφτάσει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της, ὅταν ξαφνικὰ σκουντάφτει κάπου. Καὶ σωριάζεται βαρειά κάτω, ξεφωνίζοντας:

— Ὡωωωωω! Τὸ ποδαράκι μου!...

Ἡ ἄμοιρῃ ἔχει στραμπολῆξει τὸ ἄριστερό της ποδάρι. Τῆς

εἶναι ἀδύνατο νὰ σηκωθεῖ:

Δὲν εἶναι τίποτα, τῆς κάνει ὁ Φαντεκέξ. Μὴν ἀνησυχῆς, Ὁμορφοκοῦκλα μου!... Σὲ λίγο ποῦ θὰ γίνουμε σκόνῃ, θὰ σοῦ... περάσῃ!

Ὅμως ὁ Τζωνντζὼν ἄλλα λέει καὶ ἄλλα κάνει:

Παρατάει τὸν Πιτσικόκο καὶ ἀρπάζοντας τὴν ἀγκαλιά του τὴ Δανάη, συνεχίζει τὸ φευγιό του. Τὸ πιθηκάκι τὸν ἀκολουθεῖ στριγγλίζοντας ἀνήσυχο καὶ αὐτό!

Ὅμως λίγο παρακάτω, μπερδεύεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ στὰ πόδια τοῦ Φαντεκέξ. Καὶ τὸν γκρεμοσακίζει κάτω, μαζὶ μὲ τὴν ἀνάπηρῃ Δανάη.

— Πωπῶ καὶ πωπωπῶπῶ!... κάνει μὲ κέφι ὁ ἀδιόρθωτος Κεφάλας! Καὶ συμπεραίνει:

— Φαίνεται πῶς εἶναι γράφτό μας νὰ πᾶμε στὸν Ἄλλο Κόσμο... ἀερο-δυναμιτικῶς!...

Μὰ καταφέρνει νὰ ξανασηκωθῇ καὶ — φορτωμένος πάντα τὴν Κοπέλλα — νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του...

Ἔτσι, πρὶν περάσουν τὰ δέκα λεπτὰ, καταφέρνει νὰ βρεθῇ ὄχι μονάχα ἔξω ἀπὸ τὸν Πύργο, μὲ κ' ἔξω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχό του...

— Ὅπου καὶ νᾶναι, θ' ἀκου-

στη τὸ «Μπούμμμ»! λέει στὴ Δανάη.

—Ὅμως ἐκείνη θυμάται ξαφνικὰ τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο:

—Φαντεκὲς! τοῦ κάνει μὲ φρίκη κι ἀπόγνωσι:

—Τί τρέχει;

—Ὁ Ἄρης, ποῦ εἶναι; Μήπως βρίσκεται μέσα στὸν Πύργο; Θὰ προλάβῃ νὰ βγῇ πρὶν γίνῃ ἡ ἔκρηξι;

Ὁ Τζωννιτζῶν γνωματεύει ἀτάραχος:

—Γιὰ «πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι» δὲν ξέρω. «Μετὰ ἀπὸ τὴν ἔκρηξι» ὅμως, θὰ... βγῇ ὅπωςδὴποτε!

Ἀλλὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, ψηλὰ στὶς πολεμίστρες τοῦ Πύργου ἀκούγονται οἱ ἀναρθρες κραυγὲς τοῦ Κουραμπάν, ποῦ τρέχει νὰ σωθῇ. Τὸ φοβερὸ φάντασμα ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυνηγᾷ κ' ἐκεῖ πάνω!

Ἡ Δανάη λυπᾶται τὸν δυστυχισμένο γίγαντα. Τοῦ φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

—Ἔ, Κουραμπάν! Βάλαμε φωτιά στὴ Μπαρουταποθήκη! Σὲ λίγο, ὁ Πύργος θὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα!... Κατέβα γρήγορααα!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἄμοιρος Κουραμπάν παραπατάει. Γκρεμίζεται κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο ὕψος τοῦ Μαύρου Πύργου,

Ἀπομένει ἀκίνητος σὰν σκοτωμένος!

Ταυτόχρονα τὸ φάντασμα, ποῦ ἔχει φθάσει στὸ σημεῖο ποῦ ἔπεσε ὁ Γίγαντας, ἀκούγεται νὰ... ρωτᾷ δυνατὰ κι ἀνήσυχτα:

—Ἀλήθεια, Δανάη; Βάλατε λοιπόν, φωτιά στὴν Μπαρουταποθήκη; Θὰ γίνῃ ἔκρηξι;

Εἶναι ὁ Ἄρης, μεταμφιεσμένος σὲ φάντασμα.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμη καὶ ὁ ἀπαίσιος Μαῦρος Πύργος θὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα! Τὸ Ἑλληνόπουλο, ποῦ βρίσκεται πάνω στὶς θεόρατες πολεμίστρες του, δὲν προφθαίνει πιά νὰ κατέβῃ.

Ἡ Δανάη σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

Ἐνῶ ὁ Φαντεκὲς, ψύχραιμος κι ἀτάραχος ὅπως πάντα, φωνάζει στὸν Ἄρη:

—Πολυτεχνίτης εἶσαι, ἀδερφέ μου!.. Πότε Δρακουλὰς!.. Πότε Πολισμάνος!.. Πότε Φάντασμα!.. Τώρα θὰ γίνῃς καὶ... Μακαρίτης, ποῦ νὰ μὴν ἀδασκαθῇς!...

Ὅμως, νά:

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἄρης κἀνὲι μιὰ ἀφάνταστη τρέλλα! Κάτι ποῦ κανένας ἄλλος δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ ν' ἀποφασίσῃ!..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ» εἶναι πρωτοφανῆς
καὶ καταπληκτικὴ

Χ Ρ Ο Ν Ι Α Κ Α Ι Χ Ρ Ο Ν Ι Α

τὰ Ἑλληνόπουλα περίμεναν ἓνα τέτοιο συναρπαστικὸ καὶ
συνταρακτικὸ ἀνάγνωσμα.

Ὁ συγγραφεὺς ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΥΣ σᾶς παρουσιάζει
τὴν ἐρχομένη Τρίτη τὴν 4η περιπέτει τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝ-
ΤΟΜΑ» μετὰ τὸν τίτλο:

Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Συγκλονιστικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴ διαμάχη Ρώσων καὶ Ἀμε-
ρικανῶν στὴν κατάκτησι τοῦ Διαστήματος! — Μυθιστορη-
ματικὴ δράσις Κατασκόπων καὶ Ἀντικατασκόπων! — Φοβε-
ρὰ πολεμικὰ μυστικὰ ποὺ παζαρεύονται μετὰ τριεκατομμύρια
χρυσὲς λίρες — Τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ σώζει τὸν Κόσμο
ἀπὸ τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν ἐξαφάνισι.

Διαβάστε ὅλοι τὴν ἐρχομένη Τρίτη τὸ τεῦχος

Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,” & “ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ,”

Ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ βιβλιοδετημένοι τόμοι πωλοῦνται
στὸ κατάστημα

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Καὶ στὰ ὑποπρακτορεῖα ταῦ

ΝΕΟΥ ΠΡΑΚΤΕΣΤΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

κυκλοφορεί ὁ θρυλικὸς πιά «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» μετὰ τὴν
καταπληκτικὴ περιπέτεια Ζούγκλας :

ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ

Γραμμένη ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΙΟ

Ὅσοι δὲν ἔχουν γερὴ καρδιά καὶ ἀτσαλένια νεῦρα, νὰ μὴ
διαβάσουν τὴ

ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτῃ.

Σ υ γ γ ρ α φ ε ὶ ς : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερανζέρου
26β Ἀθῆναι.

Ἔ κ δ ό τ η ς : ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ.
Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀγκυρα» Πειραιῶς 18. — Ἀθῆναι.

Σ η μ. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 3.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τις γράφει **Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ- ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

Ο ΑΡΗΣ

Α'. ΣΕΙΡΑ

- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΠΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(ΚΑΙ ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΞ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.694